

Curierul Adventist

SEPTEMBRIE 2016: „PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE!” + LA CE SE UITĂ DUMNEZEU
+ PRINCIPII DE ISPRĂVNICIE ÎN CARTEA LUI DANIEL + ISPRĂVNICIA ȘI SABATUL,
O CĂLĂTORIE A CREDINȚEI + AJUTOR SAU SACRIFICIU? + EVANGHELIA
PENTRU CEI FĂRĂ EVANGHELIE + IZVORUL ORICĂREI BINECUVÂNTĂRI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

6 Tematica lunii
Eduard Călugăru
„Puneți-Mă la încercare!”

6 Tematica lunii
Ionel Soponariu
Nu pierde din vedere
esențialul, lăsându-te
copleșit de amănunte

8 Tematica lunii
Dumitru Lupu
Familia și administrarea
creștină a vieții

9 Tematica lunii
Vali Bădescu
La ce Se uită Dumnezeu

11 Tematica lunii
Viorel Răducan
Timpul

13 Tematica lunii
Ioan Alin Feier
Am rămas fără bani...

15 Tematica lunii
Bogdan Vlad
Principii de isprăvnicie
în cartea lui Daniel

17 Tematica lunii
Steven Kasperbauer
Isprăvnicia și Sabatul,
o călătorie a credinței

21 Tematica lunii
Cătălin Bărbulescu
Ajutor sau sacrificiu?

22 Tematica lunii
Timpul potrivit pentru
strângerea darurilor și
zecimilor

23 Departamente
Petre Niță
Evangelhia pentru cei
fără Evanghelie

24 AMiCUS Sibiu
Adriana Negruț
„Cărările vechi”

26 Repere ale identității
Florin Lăiu
Sanctuarul, între dogmă
și revizuire (1930–1980)

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Cum pot să-l
mulțumesc?

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Izvorul oricărei
binecuvântări

6
*Avem ca dar din partea
lui Dumnezeu viața pe
care o putem trăi așa cum
vrem. Putem decide să-L
ascultăm pe El și să facem
ce Îi este plăcut Lui sau
putem să fim religioși și,
pentru că Îl cunoaștem
ca fiind „un stăpân aspru
și rău”, să împlinim ce ni
se cere și să așteptăm ca
în ziua aceea să primim
răsplata celor drepți și să
fim surprinși când nu se va
întâmpla așa. Din dragoste
pentru Cel care a dat ce
avea mai scump pentru
salvarea noastră,
să ne jertfim și noi din
toată inima, cu tot sufletul
și cu toată puterea.*

Anul XCIII, SEPTEMBRIE 2016. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Bucuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

„PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE!”

Era toamna anului 1999. Începea un nou an universitar. Iașiul, centrul cultural, economic și academic al Moldovei, își primea studenții. Printre cei peste 60 000 de studenți se afla și o tânără care fusese admisă în primul an la cea mai veche universitate modernă din țară.

A venit împreună cu o bună prietenă. Părinții și familiile lor au rămas departe. Au găsit o cameră cu chirie într-un cămin care era administrat de Biserica Catolică și în care erau cazați în special studenții catolici. Au ajuns aici deoarece prietena ei era catolică. Cu toate că era ortodoxă, nu a fost speriată de această propunere, deoarece participase la unele acțiuni ale Bisericii Catolice.

În prima săptămână a mers la Biserica Adventistă Iași, Sărărie. Printre persoanele care i-au spus un cuvânt de bun venit au fost: Marta Baciuc, pastorul local și o soră mai în vârstă, care a invitat-o să ia împreună masa de prânz. Nu era pentru prima dată într-o biserică adventistă. Deși nu se gândea să devină adventistă, îi plăcea să citească cărțile pe care i le dădea fratele ei, care se botezase în Biserica Adventistă de câțiva ani.

Au urmat multe zile de frământări, de discuții, de întrebări, de căutări cu privire la alegerea unei biserici. A mai trecut un timp până când au început să fie luate primele decizii mai importante: de a păzi Sabatul și de a nu mai merge la examene sâmbăta, de a consuma alimente curate și de a se implica în activitățile Bisericii Adventiste.

Unul dintre subiectele care nu i-a atras atenția a fost cel legat de zecime. Până într-o zi când a fost chemată la secretariat și i s-a înmănat un document cu care urma să ridice de la casieria facultății bursa de merit. Se strânsese o sumă importantă pentru un student, deoarece ea reprezenta bursa pentru mai multe luni. Când a primit banii, s-a bucurat pentru că avea multe lucruri de cumpărat.

În sfârșit, putea să aibă ceva care își dorea de mult timp! Dar au început să apară unele întrebări: Bursa este un venit? Trebuie să dea zecime? Trebuie să dea zecime, deși nu este încă membră? La ortodocși, nu se dă zecimea, nici la catolici. Zecimea reprezintă o cerință biblică sau este o regulă a bisericii? Ce să facă? Când a calculat zecimea, i s-a părut cam mult. La câte lucruri ar fi trebuit să

renunțe pentru acei bani... N-ar putea să pună mai puțin?

Prietena ei avusese și ea o zi fericită. Parcă mai fericită! Primise bursa și imediat și-a luat ceea ce își dorea. Nu avea frământări. Nu-și pune problema zecimii.

Se apropia Sabatul. Decizia trebuia luată. Pe cine să întrebe? Cu cine să se sfătuiască? Până la urmă a ales. Dumnezeu este cel mai bun sfătuitor. Și dacă El așa zice, cel mai sigur este să faci întocmai. Când a sosit momentul închinării prin zecimi și daruri, plicul a fost pus în coșuleț cu toată inima. O inimă liniștită, plină de pace și de încredere în făgăduințele lui Dumnezeu.

Va avea El grijă! și-a zis. Și așa a fost. După câteva zile, tânără studentă a fost chemată la secretariat. Și nu mică i-a fost uimirea să afle că a primit o mărire de bur-să, și suma pe care a încasat-o în acea zi era mai mare decât cea pe care o oferise ca zecime. Ce uimire! Ce răspuns și cât de repede! Se împlineau cuvintele din Evanghelia după Luca 6:38: „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.”

În Sfânta Scriptură există un singur loc în care Dumnezeu ne provoacă să-L punem la încercare. În Maleahi 3:10, Dumnezeu spune: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Deși spune că a fost înșelat de popor cu zeciuielele și darurile (Maleahi 3:8) și că din această cauză poporul este blestemat (Maleahi 3:9), Dumnezeu Se lasă pus la încercare în privința zecimii.

„Domnul cerului le cere celor cărora le-a oferit bunătățile Sale să Îl pună la încercare...”

Această solie nu și-a pierdut deloc puterea. Este la fel de actuală și importantă ca darurile lui Dumnezeu, care sunt mereu noi și neîntrerupte. Nu e

**ZECIMI ȘI
DARURI
EDUARD
CĂLUȚARU**

**„ADUCEȚI ÎNSĂ LA
CASA VISTIERIEI
TOATE ZECIUIELELE,
CA SĂ FIE HRANĂ
ÎN CASA MEA;
PUNEȚI-MĂ ASTFEL
LA ÎNCERCARE,
ZICE DOMNUL
OȘTIRILOR, ȘI VEȚI
VEDEA DACĂ NU
VĂ VOI DESCHIDE
ZĂGAZURILE
CERURILOR ȘI
DACĂ NU VOI
TURNA PESTE
VOI BELȘUG DE
BINECUVÂNTARE.”
(MALEAHI 3:10)**

ZECIME	DARURI
Oricine poate oferi	Oricine poate oferi
Pentru Dumnezeu	Pentru Dumnezeu
Este sfântă	Sunt sfinte
Act de închinare	Act de închinare
Act spiritual	Act spiritual
La numărătoare	Ce era mai bun
Exprimă cinstea	Exprimă generozitatea
10%	Cât te lasă inima
Casa vistieriei	Dăruitorul stabilește
Pentru slujitorii Evangheliei	Pentru alte ramuri ale lucrării

dificil să ne înțelegem responsabilitatea în lumina acestei solii date prin sfântul profet al lui Dumnezeu. Nu suntem lăsați să ne poticnim în întuneric și neascultare. Adevărul este afirmat precis și poate fi înțeles cu claritate de toți cei care doresc să fie cinstiți înaintea lui Dumnezeu. O zecime din tot venitul nostru este a Domnului. El Își așază mâna pe partea pe care a specificat să I-o restituim și ne spune: „Îți voi permite să folosești bunătățile Mele după ce vei pune deoparte zecimea și după ce vei veni înaintea mea cu daruri.”

„NIMENI SĂ NU SE SIMTĂ LIBER SĂ REȚINĂ ZECIMEA PENTRU A O FOLOSI DUPĂ PROPRIA JUDECATĂ. NU TREBUIE SĂ O FOLOSEASCĂ PENTRU SINE ÎN CAZ DE URGENȚĂ ȘI NICI NU TREBUIE SĂ O ÎNTREBUINȚEZE AȘA CUM CONSIDERĂ CĂ ESTE POTRIVIT, CHIAR ȘI ÎN CEEA CE EI POT CONSIDERA CA FIIND LUCRAREA DOMNULUI.”

(Mărturii, vol. 9, p. 247)

Domnul cere să-I fie adusă zecimea în vistierie. Această parte să-I fie restituită cu precizie, cu onestitate și credincioșie. Pe lângă aceasta, El ne cheamă să-I aducem daruri. Nimeni nu este obligat să-I aducă Domnului zecimea și darurile. Dar, tot atât de sigur precum e cuvântul pe care ni l-a dat, Dumnezeu va cere cu dobândă ce Îi aparține din mâna oricărei ființe umane. Dacă oamenii sunt necredincioși în a-I restitui lui Dumnezeu partea Sa, dacă ignoră porunca pe care le-a dat-o,

ei nu vor primi multă vreme binecuvântarea a ceea ce El le-a încredințat”. (Ellen White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ediția 2007, Editura Viață și Sănătate, p. 64)

Când Dumnezeu ne spune să-L punem la încercare, El ne cere să împlinim două condiții în privința zecimii. Prima condiție este ca zecimea să fie adusă la casa vistieriei, loc care, în forma de organizare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, reprezintă Conferința (de aceea, zecimea depusă la comunitate este trimisă la Conferință). Iar a doua condiție este ca toată zecimea să fie depusă la casa vistieriei (Conferința). Pentru cine împlinește aceste condiții, rezultatul va fi unul foarte vizibil. Poate că cei din jur nu înțeleg. Poate că nu văd nimic deosebit. Însă cel care L-a pus la încercare pe Dumnezeu va vedea și va înțelege. Va ști că Dumnezeu este real și că Își onorează promisiunea. Și mai mult, va cunoaște acea pace unică ce vine în urma ascultării.

În ultimul timp, am fost întrebat de mai mulți membri, din diverse comunități din țară, persoane care căutau sincer să afle cum este bine să procedez: „Frate pastor, pot să folosesc zecimea pentru evanghelizare, să o dau în biserica locală pentru diverse nevoi, să o dau unui misionar sau să cumpăr cărți pentru misiune?” Răspunsul meu a fost clar: Zecimea nu poate fi oferită în acest mod, pentru că, în felul acesta, ceea ce omul oferă nu mai este zecime, ci un dar. Se respectă procentul de 10%, însă nu se mai respectă locul și destinația zecimii. Principiul zecimii nu se referă doar la procentul de 10% care trebuie oferit, ci și la locul unde trebuie să ajungă, la destinația acesteia.

Biblia împarte în două categorii ceea ce noi oferim: în zecime și daruri. Între cele două categorii există asemănări, dar și deosebiri.

Asemănări:

- » și zecimea, și darurile pot fi oferite de oricine, nu trebuie să fii membru al bisericii;
- » și zecimea, și darurile sunt oferite lui Dumnezeu. Zecimea este partea lui Dumnezeu (Leviticul 27:30-32), iar Domnul Hristos spune că orice dar făcut unei persoane care este în nevoie este considerat ca fiind oferit Lui (Matei 25:34-46);
- » și zecimea, și darurile sunt sfinte pentru că îi aparțin lui Dumnezeu (Leviticul 6:17,25,29; 10:12; 14:13; 20:26; 27:9-10,28,33). Cei care gestionează zecimea și darurile au o mare răspundere în fața lui Dumnezeu pentru modul în care folosesc aceste fonduri;

- » și oferirea zecimii, și oferirea darurilor reprezintă un act de închinare (Geneza 28:22). Când oferim zecime și daruri, Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca proprietar al bunurilor noastre și ca unica sursă a binecuvântărilor primite;
- » și oferirea zecimii, și oferirea darurilor reprezintă un act spiritual; ele nu sunt o taxă, nu sunt o cotizație; de aceea nimeni nu este exclus ca membru pentru că nu oferă zecime sau daruri. Cineva care nu oferă zecime sau daruri nu are o problemă cu organizația bisericii. Problema lui este una spirituală, cu Dumnezeu.

Deosebiri:

- » Când se stabileau animalele sau roadele ce trebuiau puse deoparte ca zecime, erau oferite cele care picau la numărătoare (a zecea parte), în timp ce pentru daruri trebuiau alese acele animale fără cusur, sau jertfe de mâncare din ce era mai bun (Leviticul 22:18-22);
- » Zecimea reprezintă loialitatea noastră față de Dumnezeu. Îi dăm înapoi ceea ce nu ne

„DUMNEZEU DOREȘTE CA TOȚI ADMINISTRATORII SĂI SĂ FIE CORECȚI ÎN RESPECTAREA RÂNDUIELILOR DIVINE. EI NU TREBUIE SĂ RĂSTOARNE PLANURILE DOMNULUI, FĂCÂND ANUMITE FAPTE DE BINEFACERE SAU OFERIND DARURI ORI AJUTOR FINANCIAR CUM ȘI CÂND CONSIDERĂ EI, AGENȚI OMENEȘTI, CĂ ESTE BINE. ESTE O ABORDARE FOARTE DEFECTUOASĂ CA OAMENII SĂ CAUTE SĂ ÎMBUNĂȚEASCĂ PLANUL LUI DUMNEZEU, INVENTÂND NOI SISTEME FINANCIARE, CARE SĂ ÎMPLINEASCĂ IMPULSURILE LOR DE A AJUTA ÎN CUTARE SAU CUTARE OCAZIE, ȘI PUNÂNDU-LE ÎN CONTRADICȚIE CU CERINȚELE LUI DUMNEZEU. EL ÎI INVITĂ PE TOȚI SĂ-ȘI EXERCITE INFLUENȚA ÎN CADRUL PROPRIILOR SALE RÂNDUIELI.”

(Mărturii, vol. 9, p. 248)

„MI-A FOST DATĂ O SOLIE FOARTE CLARĂ ȘI HOTĂRÂTĂ PENTRU CEI DIN POPORUL NOSTRU. MI SE CERE SĂ LE SPUN CĂ EI FAC O GREȘEALĂ FOLOSIND ZECIMEA PENTRU DIFERITE SCOPURI, CARE, DEȘI BUNE ÎN ELE ÎNSELE, NU SUNT CELE PENTRU CARE DOMNUL A SPUS SĂ FIE FOLOSITĂ ZECIMEA. CEI CARE FOLOSESC ZECIMEA ÎN ACEST FEL SE ABAT DE LA RÂNDUIALA DOMNULUI. DUMNEZEU VA FACE JUDECATĂ PENTRU ACESTE LUCRURI.”

(Mărturii, vol. 9, p. 248)

aparține. Când oferim a zecea parte din venitul nostru, suntem cinstiți. Darurile dezvoltă o altă latură a caracterului nostru – generozitatea. Când oferim darurile, noi avem libertatea să decidem cât de mari să fie aceste sume și pentru ce să le dăm;

- » Pentru zecime se precizează cum trebuie calculată a zecea parte din venituri (Leviticul 27:30-32). Pentru daruri nu se precizează un procent, ci se are în vedere spiritul în care sunt oferite (2 Corinteni 9:7);
- » Pentru zecime, Dumnezeu a stabilit locul unde trebuie să fie adusă. Toată zecimea trebuie depusă la „casa vistieriei” (Maleahi 3,10; acest lucru arată și marea responsabilitate a celor care administrează zecimea). În timp ce darurile pot fi oferite oriunde dorim să împlinim o nevoie (la comunitatea locală, la un bolnav, la o rudă în nevoie, pentru Centrul Media Adventist, ADRA etc.);
- » Pentru zecime, Dumnezeu a stabilit cine poate să beneficieze de aceasta (Numeri 18:21,24,26-28), în timp ce pentru daruri, deși se spune că ar trebui oferite cu prioritate celor săraci, văduvelor, orfanilor, străinilor, ele nu se limitează la aceștia, dăruitorul stabilind destinația lor.

Tânăra studentă a avut parte de o experiență personală cu Dumnezeu și peste puțin timp a hotărât să încheie legământ cu El. Într-un astfel de Dumnezeu poți să ai încredere! Este real, Își ține promisiunile și este aproape de noi. Unui astfel de Dumnezeu, care Se lasă pus la încercare, te închini și-I slujești cu toată inima. Merită să-L asculți chiar dacă nu vei scăpa de cuptorul de foc (Daniel 3:16-18)! ■

Eduard Călugăru este trezorer al Uniunii de Conferințe.

NU PIERDE DIN VEDERE ESENȚIALUL, LĂSÂNDU-TE COPLEȘIT DE AMĂNUNTE

Cine sunt eu? Ceea ce știu alții despre mine, ceea ce văd ei sau ceea ce nu se vede, ce este mult mai profund în sufletul și în mintea mea?

Aceste întrebări îi preocupă pe oamenii sinceri și doritori de mântuire, care nu sunt mulțumiți cu părerea semenilor despre ei, ci ar vrea să știe cum îi vede Dumnezeu și care este adevărata lor „față”. Și pentru aceasta au nevoie de o oglindă, oglindă care nu deformează, care reflectă realitatea.

Domnul Isus Hristos S-a confruntat de multe ori cu „credincioși” fățarnici, prefăcuți, care-i duceau în eroare pe cei sinceri din biserică.

De multe ori, cele mai grele mustărări le sunt adresate acestor farisei, cărturari și conducători religioși care aparent erau evlavioși și care, de fapt, duceau o viață dublă.

Vaiurile rostite în Evanghelia după Matei 23:13-33 descoperă cât de urâtă este înaintea lui Dumnezeu această trăsătură de caracter – fățarnicia – când oamenii văd ceea ce faci, te apreciază, dar nu știu ce este în inima ta, cu ce scop faci aceste

lucruri, ce urmărești prin aceste fapte. Dacă facem fapte demne de poziția și rolul pe care îl avem în biserică sau în societate, urmărind să obținem un profit, să primim o recunoaștere publică a meritelor, să obținem o poziție pe care nu o merităm, vom obține, poate, aceste lucruri sau avantaje pe moment, dar ne vom alege și cu o condamnare din partea celui care cunoaște și motivația.

Luca 11:42: „Dar vai de voi, fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din rută și din toate zarzavaturile, și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu: pe acestea trebuie să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!”

Când Mântuitorul îi prezintă pe cei meticuloși în a-și îndeplini datoria în ceea ce privește zecimea, îi confruntă și cu celelalte aspecte ale vieții de credință privind relația cu semenii. El nu elimină datoria sfântă de a înapoia zecimea Celui care ne-a dăruit tot ce avem, dar ne cere să prețuim privilegiul de a fi colaboratori în lucrarea de salvare a oamenilor care sunt în situații dificile și nu se mai pot ajuta singuri. A fi atent la forme, dar a uita dreptatea și dragostea este similar cu a pierde din vedere esențialul, în timp ce te ocupi de amănunte.

Încă din vechime, Dumnezeu avertizează poporul Său că nu poate primi o închinare din inimă nesinceră, o închinare în care suntem foarte atenți la forme, la ritualuri, pe care le împlinim cu precizie, dar nu dorim să-I oferim și inima noastră.

„Isus le-a răspuns: «Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: 'Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine'»” (Marcu 7:6).

„Oamenii din Ierusalim aveau o formă elaborată de evlavie, dar în inima lor nici măcar nu-L cunoșteau pe Dumnezeu. La fel era și pe vremea Domnului Hristos. Oamenii erau fățarnici. Închinarea lor consta în ritualuri lipsite cu desăvârșire de adevărata legătură cu cerul. Ei priveau la formele lor ca îndeplinind cerințele lui Dumnezeu și considerau că prin aceasta meritau favoarea dumnezeiască.” (Comentarii biblice AZȘ, Marcu 7:6)

**DIN DRAGOSTE
PENTRU CEL
CARE A DAT
CE AVEA MAI
SCUMP PENTRU
SALVAREA
NOASTRĂ, SĂ
NE JERTFIM ȘI
NOI DIN TOATĂ
INIMA, CU TOT
SUFLUL ȘI CU
TOATĂ PUTEREA,
PENTRU CA LA
SFÂRȘIT DE CALE
SĂ NE SPUNĂ
CU DRAGOSTE:
„BINE, ROB BUN
ȘI CREDINCIOS!”**

A dori favoarea cerească în schimbul îndeplinirii ritualurilor de la templu, sau biserică, este total eronat și trebuie să știm că Dumnezeu nu poate fi înșelat. Vom culege ceea ce semănăm, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Anania și Safira se joacă cu focul, cred că sunt destul de inteligenți și abili încât să lase o impresie excelentă semenilor și, în același timp, să se aleagă cu o parte însemnată din prețul moșioarei vândute. Chiar dacă astăzi Dumnezeu nu mai intervine în acest mod drastic, plata păcatului rămâne aceeași – moartea. Avem salvarea garantată prin jertfa lui Isus, dar nu trăind în minciună.

Părăsește păcatul și fii onest în toate privințele! Isus îți spune: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:3-11).

În Amos 4:4-12, se vede reacția lui Dumnezeu față de cei care pretind că Îi slujesc, dar își rezervă dreptul să facă ce vor. „Duceți-vă numai la Betel, și păcătuți! Duceți-vă la Ghilgal, și păcătuți și mai mult! Aduceți-vă jertfele în fiecare dimineață și zeciuielele, la fiecare trei zile! Faceți să fumege jertfe de mulțumire făcute cu aluat! Trâmbițați-vă, vestiți-vă darurile de mâncare de bunăvoie! Căci așa vă place, copii ai lui Israel, zice Domnul Dumnezeu...”

Aducerea de jertfe, dăruirea zecimii într-un sistem riguros, dar unit cu nelegiuirea și mândria, duce în mod sigur la condamnare divină.

Este o amenințare în aceste cuvinte – Dumnezeu le spune să continue să îndeplinească toate rânduielile, chiar mai zelos decât înainte, dar în final se alege cu blesteme. Dacă nu vrei să asculți de Dumnezeu și să mergi după rânduiala stabilită de El, atunci poți să mergi cum dorești și vei obține pedeapsa celui nelegiuit.

Apostolul Pavel le spune romanilor același lucru: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestimate, ca să facă lucruri neîngăduite” (Romani 1:28).

Lui Timotei, în cea de-a doua epistolă, îi scrie despre oamenii care vor trăi în vremurile din urmă, care vor fi preocupați de sine și de folosul propriu, făcând răul din obișnuință, fără mustrare de cuget, dar în același timp dorind să pară religioși, „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-și puterea” (2 Timotei 3:5).

Cu mai mult timp în urmă, la televiziunea publică era o emisiune de divertisment care se numea „Cu mască, fără mască”, în care spectatorii și telespectatorii trebuiau să recunoască adevărata față a celor implicați în spectacol. Uneori, în viața reală, poate și în biserică, ne întrebăm care

este adevărata față a oamenilor. Un creștin care îndeplinește forme, ritualuri, care își face datoria, dar a cărui inimă este rece, distantă, este nerenăscut, nemântuit și nefericit.

Am crescut într-o familie ortodoxă până la 12 ani, apoi am avut parte de o familie mixtă și mai târziu ambii părinți au devenit adventiști. Am văzut o parte din practicile bisericii copilariei mele, pe unele nu le-am înțeles niciodată, dar le-am practicat pentru că așa i se cerea unui creștin, și eu îmi doream să fiu creștin. Apoi am cunoscut practicile bisericii în care sunt membru acum și le-am îndeplinit, pentru că așa se cade. Mai târziu, am priceput că nu este de ajuns, că ținta lui Isus este cu mult mai sus și El mă dorește cu trup, minte și suflet, în întregime, pentru acum și pentru totdeauna. Atât de mult ne iubește, că ne dorește cu gelozie pentru Sine, nu are nevoie de tot felul de jertfe lipsite de sens, fără implicarea inimii și sufletului nostru.

Va veni o zi în care se va face judecata, așa cum spune Domnul Isus în Matei 25, și nu vom putea primi răsplata divină dacă am stat departe de Dumnezeu, făcând doar ceea ce trebuia făcut, dar nerecunoscând pe Domnul și Mântuitorul nostru în fiecare faptură neajutorată pe care o întâlnim. Pentru El facem sau nu faptele de bine, deoarece El Se identifică cu acești semeni ai noștri.

Avem ca dar din partea lui Dumnezeu viața pe care o putem trăi așa cum vrem. Putem decide să-L ascultăm pe El și să facem ce Îi este plăcut Lui sau putem să fim religioși și, pentru că Îl cunoaștem ca fiind „un stăpân aspru și rău”, să împlinim ce ni se cere, să așteptăm ca în ziua aceea să primim răsplata celor drepiți și să fim surprinși când nu se va întâmpla așa. Din dragoste pentru Cel care a dat ce avea mai scump pentru salvarea noastră, să ne jertfim și noi din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea, pentru ca la sfârșit de cale să ne spună cu dragoste: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri” și să fim invitați să intrăm în „bucuria stăpânului nostru”.

Până atunci, să ne pregătim zilnic să-L întâlnim pe Domnul în care ne-am pus toată încrederea și toată speranța, „trăind frumos ca-n timpul zilei”, iar „dragostea să fie fără prefăcătorie”.

„Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele!” (Amos 4:12) ■

FĂTĂRNICIE VS AUTENTICITATE IONEL SOPONARIU

**ISUS MĂ DOREȘTE
CU TRUP, MINTE ȘI
SUFLÊT, ÎN ÎNTREGIME,
PENTRU ACUM ȘI
PENTRU TOTDEAUNA.**

Ionel Soponariu este trezorer, Conferința Banat.

FAMILIA ȘI ADMINISTRAREA CREȘTINĂ A VIETII

**UNITATE ÎN
DRAGOSTE
DUMITRU
LUPU**

**ESTE FUNDAMENTAL
CA, ÎN FAMILIE, SĂ
PURTĂM CHIPUL LUI
DUMNEZEU ȘI SĂ
AJUNGEM TOT MAI
ASEMĂNĂTORI CU EL.**

Fiecare dintre noi aparține lui Dumnezeu. Fie că suntem tineri sau în vârstă, bărbați sau femei, săraci sau bogați, căsătoriți sau necăsătoriți, indiferent de culoarea pielii sau de câte cunoștințe avem, cu toții îi aparținem lui Dumnezeu. Fiecare om, fie că recunoaște sau nu, îi aparține lui Dumnezeu prin creație și prin jertfa Domnului Isus Hristos.

„Recunoașterea faptului că îi aparținem lui Dumnezeu stă la temelia integrității și a succesului adevărat. Creatorul tuturor lucrurilor, El este proprietarul de drept, original. Noi suntem ispravnicii Lui. Tot ceea ce avem noi este încrederea pe care ne-o acordă El, care să fie folosită după voia Sa. Aceasta este o obligație a fiecărei ființe omenști. Aceasta are de-a face cu întreaga sferă a activității omului. Fie că recunoaștem sau nu acest lucru, noi suntem administratori cărora Dumnezeu le-a încredințat talente și capacități și pe care El i-a așezat în lume spre a face lucrarea la care El i-a chemat.” (Ellen White, *Educație*, p. 137)

În Geneza 1:26, crearea omului este legată de cea a lumii înconjurătoare: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră și... să stăpânească peste peștii mării.” Cuvântul ebraic *rada* – „a stăpâni” – indică relația și responsabilitatea omului față de natura creată. El nu era Creatorul, ci doar administratorul creației dăruite de Dumnezeu. La o primă citire, cuvântul *rada* ar putea indica *autoritate*, în schimb, dacă analizăm contextele în care se află, descoperim că înseamnă și responsabilitate. De exemplu, în 2 Cronici 8:10, se vorbește despre căpeteniile care trebuiau să „privegheze peste popor”. În limba română, numele lui Adam este tradus la singular, iar aceasta i-a obligat pe traducătorii Bibliei să stabilească și acordul verbului „a stăpâni” tot la singular, deși în ebraică cuvântul este la plural. Astfel, traducerea ar putea propune în locul cuvântului „om”, cuvântul „omenirea”: „Să facem *omenirea*... după chipul și asemănarea noastră.” Văzută din această perspectivă, omenirea ca întreg are datoria să administreze creația.

Există însă un alt element important. Dacă între om și lumea înconjurătoare relația era de stăpânire și de supunere, între om și femeie există o relație diferită. În ebraică, cuvântul pentru bărbat este *is*, iar

pentru femeie este *ishah*. La baza cuvântului ebraic este aceeași rădăcină și aceasta indică egalitate, care la rândul ei înseamnă relație. În ebraică, pentru bărbat și femeie se mai folosesc alte două cuvinte, *zakar* și *nekebah*, care fac referire la intimitatea sexuală. Bărbatul și femeia au fost creați unul pentru altul, complementari până la identitate.

Cum poate să fie administrată această relație? Putem vorbi de administrare? Poate fi administrată familia? Cum poate fi administrată dragostea? Administrarea familiei înseamnă în primul rând disponibilitate totală pentru tovarășul de viață. Omul nu este creat doar ca să fie unul pentru celălalt, ci mult mai mult – unul în celălalt. Sensul cuvintelor *zakar* și *nekebah* este foarte clar în privința aceasta. Această relație de complementaritate este calea spre unitate deplină. Ea se regăsește de multe ori în Noul Testament atunci când Isus vorbește despre biserica, mireasa Lui. Cele mai celebre cuvinte sunt: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi” (Ioan 15:4-9). „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi” (Ioan 17:21).

Administrarea familiei înseamnă totodată și dăruire, iar aceasta are un scop foarte precis. Afirmția din Geneza 1:26 adaugă încă un element care se găsește în cuvintele „chip și asemănare”. Septuaginta a tradus textul folosind conjuncția „și”, „chip și asemănare”, în realitate, în ebraică avem două tipuri de conjuncții și aceasta schimbă radical sensul frazei. Cuvintele sunt: „*in-belalemu* (în imagine) *ki-dmutenu* (pentru asemănare)”. Primul are prepoziția „in”, al doilea „ki”. Traducerea literară înseamnă: „Dumnezeu a făcut pe om *în* imaginea Sa, *pentru* asemănarea cu El.” A fi imaginea lui Dumnezeu este un dar. Asemănarea cu El poate fi văzută ca rezultatul unirii dintre Adam și Eva, unire bazată pe dragoste, care îi face să crească tot mai mult în asemănarea cu Creatorul.

Asemănarea cu Dumnezeu pleacă de la relația dintre soți. Cu cât este mai profundă dragostea, cu cât unul se dăruiește mai mult altuia, cu atât mai mult se aseamănă Dumnezeirii, a cărei relație este de dragoste deplină. Cu cât omul este mai egoist, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu. Scopul familiei este să ne apropie unul de altul și, împreună, de Tatăl.

Administrarea familiei nu înseamnă doar dăruire, ci și identificare cu partenerul. Această identificare crește și se dezvoltă odată cu apariția copiilor. Imaginea dintre soț și soție este apoi preluată de ei în familiile lor. Tot ceea ce am dăruit celuilalt se va transmite mai departe. Dacă au fost cuvinte frumoase, tot frumoase vor merge și mai departe; în schimb, dacă am avut un comportament urât, se va dezvolta și mai urât în copiii noștri. Iată de ce este fundamental ca, în familie, să purtăm chipul lui Dumnezeu și să ajungem tot mai asemănători cu El.

„Exceptând relația noastră cu Dumnezeu, una dintre cele mai importante interacțiuni sociale are loc în cadrul familiei. Dumnezeu i-a învățat pe Adam și Eva despre această relație fundamentală, descriindu-le natura căsătoriei. Familia are ca scop unirea (Geneza 2:24) și procrearea (Geneza 1:28). Unitatea în dragoste poate atinge cea mai profundă dimensiune numai în cadrul căsătoriei. În același timp, Dumnezeu le-a dat oa-

menilor privilegiul de a contribui alături de El la perpetuarea omenirii. Acesta este rezultatul interdependenței și al angajamentului în dragoste dintre bărbat și femeie.” (Angel Manuel Rodriguez, *Administrarea creștină a vieții*, p. 26)

Dumnezeu ne-a chemat pe fiecare dintre noi să fim ispravnici. În dragostea Lui față de oameni, ne-a încredințat daruri și oportunități pe care trebuie să le folosim spre slava Lui, pentru a-i ajuta pe cei în nevoie și pentru binele familiilor noastre. Familiile noastre trebuie să fie un model prin care oamenii să vadă cu adevărat administrarea creștină a vieții. ■

Dumitru Lupu este trezorer, Conferința Moldova.

LA CE SE UITĂ DUMNEZEU

Isus ședea jos în fața vistiriei templului și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau bogați, aruncau mult. A venit și o văduvă săracă și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie, căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască» (Marcu 12:41-44).

Scena aceasta ne poate surprinde. Fiul lui Dumnezeu care a părăsit cerul, având cea mai importantă misiune în această lume, aceea de a îndreptăți caracterul lui Dumnezeu în fața universului și de a salva omenirea din păcat, iată-L dintr-odată având o ciudată preocupare. Stă în fața vistiriei templului, acolo unde se aduceau bani. Oare să nu aibă Fiul lui Dumnezeu preocupări mai importante decât să stea și să Se uite cum aduc oamenii banii la biserică? Să nu fi avut ceva mai important de făcut în acea zi?

Atitudinea Domnului Isus este uneori greșit înțeleasă. Pasajul spune că Isus ședea jos și Se uita, dar nu la câți bani dădeau oamenii. Îndrăznesc să spun că pe Dumnezeu nu-l interesează cât dăm, ci cum dăm.

În cartea *Viața lui Isus*, Ellen White spune că Isus era măhnit de faptul că unii puneau bani în vistierie nu pentru slava lui Dumnezeu, ci pentru a lor.

Este o lecție importantă pentru noi. E posibil ca cineva să facă lucruri bune, dorite de Dumnezeu, dar să le facă în așa fel încât nu Dumnezeu să fie slăvit, ci omul. Jefuirea lui Dumnezeu de slavă este un rău mai mare decât dacă nu I-ai oferi nimic.

În contextul acela, când Isus privea la această scenă de „generozitate”, s-a apropiat sfioasă o femeie văduvă, îmbrăcată sărăcăcios. A așteptat o vreme până au dispărut „zornăitorii” și a pus darul ei în vistierie. Biblia spune că a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Nu știu cu ce să-i compar astăzi, putem spune cu 10 bani. E o sumă pe care uneori nici nu ne aplecăm să o luăm de pe stradă, considerând că nu merită efortul. Și totuși, în ciuda faptului că ea vine cu o contribuție atât de nesemnificativă, Domnul Isus apreciază gestul ei, Își cheamă ucenicii și le spune: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie.”

**ISUS MĂ DOREȘTE
CU TRUP, MINTE ȘI
SUFLET, ÎN ÎNTREGIME,
PENTRU ACUM ȘI
PENTRU TOTDEAUNA.**

**ISUS HRISTOS
ȘTIE ȘI VEDE
LUCRURI PE
CARE NIMENI NU
LE CUNOAȘTE
DESPRE NOI.
SĂ NU NE
SPERIEM, ESTE
VORBA DE ACEA
CUNOAȘTERE
A IUBIRII, CARE
SE APLEACĂ
ASUPRA
NOASTRĂ ȘI NE
CERCETEAZĂ.
DOMNUL ISUS
CUNOAȘTE
TOTUL DESPRE
NOI ȘI ÎNȚELEGE
MAI MULT
CA ORICINE
SITUAȚIA ÎN
CARE NE AFLĂM.**

Cum e oare posibil ca Domnul Isus să facă o asemenea afirmație câtă vreme nici nu se poate compara contribuția ei cu a celorlalți? Pentru că El Se uită la altceva decât ne uităm noi – la inima dăruitorilor. Ea iubea casa Domnului, lucrarea Lui și voia să contribuie cu ceva. Aceasta era dorința sufletului ei și, pentru că nu avea nimic altceva, a dat ceea ce avea.

Mulțumită că a trecut neobservată, s-a întors să plece, dar privirea ei a întâlnit-o pe a Domnului Isus. Se aștepta acum să audă cuvinte pe care le mai auzise poate de la alți rabini. Dacă nu cuvinte, cel puțin o clătinare din cap dezaprobatore: „Cu atât vii tu înaintea lui Dumnezeu?” Dar este surprinsă când Îl aude pe acest Învățător adresându-se ucenicilor Săi, apreciind gestul ei.

Imaginați-vă cu câtă bucurie a plecat de acolo. Ellen G. White spune: „Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii când și-a dat seama că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată... Ea a crezut că serviciul templului este rânduit de Dumnezeu și era doritoare să facă tot ce se poate pentru a-l susține. Ea a făcut ce a putut, și fapta ei avea să rămână un monument ridicat pentru a-i păstra amintirea de-a lungul veacurilor și avea să fie bucuria ei pentru veșnicie. Inima a fost dată împreună cu darul; aprecierea lui nu s-a făcut după valoarea bănuților, ci după iubirea față de Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Lui, care dăduseră naștere acestei fapte.” (*Viața lui Isus*, p. 581)

Aș vrea să subliniez câteva lucruri. Isus Hristos știe și vede lucruri pe care nimeni nu le cunoaște despre noi. Să nu ne speriem, este vorba de acea cunoaștere a iubirii care se apleacă asupra noastră și ne cercetează. Nu există lucruri pe care putem să le ascundem de El și nici nu trebuie să le ascundem. Domnul Isus cunoaște totul despre noi și înțelege mai mult ca oricine situația în care ne aflăm.

Mai mult decât atât, Isus a fost impresionat de darul acestei femei, pentru că a descoperit că, împreună cu darul, ea își oferea inima lui Dumnezeu. Ea a aruncat tot ce mai avea. În momentul în care renunțăm și așezăm la picioarele Domnului ultimul leu cu care ne mai putem cumpăra o bucată de pâine, declarăm că alegem să nu depindem de banul acela, nici de pâinea pe care o putem cumpăra cu acel ban, ci alegem să depindem de Dumnezeu. Deși aceasta pare a fi o alegere hazardată, neînțeleaptă, în realitate este alegerea credinței.

Dumnezeu vrea să ne conducă la experiența acestei văduve sărace. Sunt și alte adevăruri cuprinse aici. Am spus mai sus că Dumnezeu nu Se uită la cât am dat, ci la cum am dat. Aceasta nu înseamnă că pe Dumnezeu nu-L interesează suma cu care susțin lucrarea Lui. El vrea să știe dacă experiența mea ca dăruitor este legată de sacrificiu sau nu. Pe Dumnezeu Îl interesează cât a rămas, nu la cât am renunțat. Credințioșia nu ține de ceea ce am dat, ci de ceea ce mi-a rămas. Ce am dat pot considera datorie, ce mi-a rămas este un exercițiu al credinței. Nu zecimea este testul credinței, ci modul în care folosesc ce mi-a rămas.

Dumnezeu evaluează condiția inimii. Îndrăznesc să spun că Dumnezeu evaluează încrederea pe care o avem în El și dispoziția de a ne supune cu totul Lui.

Acest exercițiu de dăruire este un test al caracterului. Domnul Isus Hristos era în preajma crucii, în săptămâna răstignirii, pe punctul de a oferi cea mai mare jertfă, sacrificiul total, și se uita la cei pe care urma să-i răscumpere, să vadă cât de mult se aseamănă cu El în caracter. A fost înviorat de această femeie dispusă să sacrifice cu adevărat. Din acest punct de vedere, dăruirea devine un test al caracterului.

Mă rog Domnului să vadă în noi dăruitori bucurioși, care știu că El ne poartă de grijă și aleg să se încreadă în El. ■

Vali Bădescu este trezorier, Conferința Muntenia.

TIMPUL

Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.

Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui; aruncarea cu pietre își are vremea ei, și strângerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei, și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei; căutarea își are vremea ei, și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei, și lepădarea își are vremea ei; ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei; iubitul își are vremea lui, și urâtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei.

Ce folos are cel ce muncește din truda lui? Am văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe fiii oamenilor. Orice lucru, El îl face frumos la vremea lui. A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3:1-11).

Probabil cele mai abuzate domenii ale existenței noastre sunt: timpul, sănătatea, talentele și banii. Poate că un interes mai mare ar fi pentru bani, dar alegem să vorbim despre timp, deoarece folosirea acestuia are implicații mai mari. Dacă toate își au vremea lor, rezultă că nerespectarea timpului potrivit aduce efecte negative: încurcăm lucrurile și acțiunile și astfel ne pierdem vremea.

Amintesc câteva expresii uzuale din această categorie: „pierzi timpul”, „n-am timp!”, „folosește bine timpul”, „sunt în întârziere”, „îmi consumi timpul”, „îrosești timp”, „am timp suficient...”

Se pare că în societatea noastră nimeni nu are îndeajuns timp, chiar dacă toți dispunem în aceeași măsură de el. Secretul datorită căruia unii realizează mult mai mult decât alții constă în modul înțelept de administrare a lui.

Un sondaj de opinie despre principalele surse de frustrare ale francezilor a scos la iveală un rezultat surprinzător. 46% dintre participanți se plâneau de lipsa timpului, în timp ce numai 23% se plâneau de lipsa banilor. Așadar, în opinia oamenilor, timpul este mai important decât banii, iar

preocuparea lor este mai intensă în acest sens. Ideea se poate observa chiar și din faptul că robotul telefonic pentru aflarea orei exacte în Paris înregistrează în jur de 250 000 de apeluri în fiecare zi, iar ceasul este unul dintre obiectele cele mai produse în lume: sute de milioane de exemplare pe an.

Cu toate acestea, niciun om nu poate opri timpul. Ceea ce poate, în schimb, este să... nu-l piardă. Pentru că timpul nu poate fi stocat sau reciclat, nici nu poate fi cumpărat sau vândut. El nu este elastic ca să îl putem extinde. Timpul nostru nu se multiplică și nu se poate depozita, cu scopul de a-l folosi mai târziu, așa cum facem cu banii. Nu poate fi nici refolosit, deoarece odată trecut, el nu se mai întoarce niciodată și nu găsești nicăieri să ieși în plus. Astfel, noi, oamenii, ne împărțim în două categorii: unii care îl irosesc și alții care îl folosesc cu înțelepciune.

Al cui este timpul?

Există o Ființă care nu este limitată de timp. Dumnezeu nu depinde de vremuri, ci este veșnic, conform Scripturii.

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea în vecii vecilor! Amin” (1 Timotei 1:17).

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Petru 3:8)

„Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă” (Apocalipsa 10:6).

V-ați întrebat vreodată ce este veșnicia? Îmi amintesc din copilărie cum exemplifica un pastor veșnicia. El spunea că ne putem imagina un corb care vine la un interval de 100 de ani să ia un cioc din apa oceanului; când va seca oceanul, va fi trecut o clipă din veșnicie. Unui muritor îi este greu să înțeleagă cum este veșnicia, pentru că omul este limitat de timp. Acesta nu îi aparține, ci omul depinde de el. Unui om care nu înțelegea măsura vieții, Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12:20)

**GÂNDUL
VESNICIEI
VIOREL
RĂDUCAN**

**VOLTAIRE REMARCA
PATRU MODURI DE A
PIERDE TIMPUL:**

- » SĂ NU FACI NIMIC;
- » SĂ NU FACI CE TREBUIE;
- » SĂ FACI CE TREBUIE,
DAR ÎNTR-UN
MOD GREȘIT;
- » SĂ FACI CE TREBUIE,
DAR LA MOMENTUL
NEPOTRIVIT.

Timp – dimensiunea universului după care se ordonează succesiunea ireversibilă a fenomenelor, durată, perioadă, măsurată în ore, zile etc., care corespunde desfășurării unei acțiuni, unui fenomen, unui eveniment; scurgere succesivă de momente; interval, răstimp, răgaz. Este una din formele fundamentale ale existenței materiei în mișcare, expunând succesiunea și simultaneitatea proceselor realității obiective. (*Dicționarul Limbii Române*)

SUNTEM
SFĂTUȚI SĂ
RĂSCUMPĂRĂM
VREMEA. DAR
TIMPUL CARE
A FOST RISIPIT
NU MAI POATE FI
RĂSCUMPĂRAT
NICIODATĂ.
NU PUTEM
CHEMA ÎNAPOI
NICI CHIAR
UN SINGUR
MOMENT.
SINGURA CALE
PRIN CARE
PUTEM SĂ
RĂSCUMPĂRĂM
TIMPUL NOSTRU
ESTE ACEEA
DE A FOLOSI
CÂT MAI BINE
TIMPUL CE NE-A
RĂMAS, FIIND
CONLUCRĂTORI
ÎMPREUNĂ CU
DUMNEZEU,
ÎN MARELE
SĂU PLAN DE
MÂNTUIRE.
(PARABOLELE
DOMNULUI
HRISTOS,
CAPITOLUL
„TALANȚII”)

„Timpul nostru Ți aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și suntem sub solemna obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre niciun talent pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem niciun timp pe care să-l folosim în plăceri egoiste, niciun timp pentru a ne lăsa târâți în păcat. Acum noi trebuie să ne formăm caractere pentru viața veșnică.”

Pentru o singură dată

Deoarece noi trecem prin timp, vor exista întotdeauna în viața noastră ocazii care nu se întorc. De exemplu, ziua de ieri, în care am avut diferite oportunități. Nu v-a părut niciodată rău de ce ați fi putut face și nu ați făcut? De câte ori a trecut pe lângă noi ocazia de a face un bine, de a mulțumi cuiva, de a încuraja pe cineva...

Un alt exemplu este timpul alocat copiilor și bucuriei în familie. Acesta nu se va întoarce niciodată. Nu vom avea a doua oară plăcerea de a-i vedea crescând pe copii. Ne trece vremea fără să realizăm valoarea clipelor petrecute în familie. Unii au trecut deja de limita până la care mai puteau face ceva. Nu privi niciodată timpul dedicat copiilor ca o povară. Dacă investești aici, împlinirea se va întoarce la tine, pe pământ, dar mai ales în veșnicie. Redau în următoarele două paragrafe un pasaj inspirator, din cartea *Căminul adventist*.

„Nu am timp», spune tatăl, «să mă dedic educației copiilor, nu am timp pentru plăceri sociale și familie». Atunci nu ar fi trebuit să iei asupra ta răspunderile unei familii. Răpindu-le timpul care de drept le aparține, tu îi lipsești de educația pe care ar trebui să o primească din partea ta. Dacă ai copii, ai de făcut o lucrare, împreună cu mama, în ceea ce privește formarea caracterului lor.

Multe mame se vaită: «Nu am timp să fiu cu copiii mei.» Atunci, de dragul lui Hristos, petreceți mai puțin timp în pregătirea îmbrăcăminte. Mai degrabă neglijați împodobirea voastră în vestimentație. Faceți și primiți mai puține vizite. Nu mai gătiți la nesfârșit atâtea feluri de mâncare. Însă niciodată, niciodată nu vă neglijați copiii. Ce aveți voi mai de preț decât copiii voștri? Nu lăsați ca ceva să se interpună vreodată între voi și cel mai mare bine al copiilor voștri.”¹

Un alt exemplu de timp care nu se mai întoarce este ziua Sabatului. Fiecare Sabat are valoarea și unicitatea lui, iar fiecare săptămână este influențată de atmosfera ultimului Sabat.

Sfânta Cină este un alt moment de consacrare, o ocazie de a o lua de la capăt cu încredere.

Timpul de har e viața noastră întreagă, prin care stabilim dacă suntem vrednici ca Dumnezeu să ne încredințeze mai mult, și anume timpul veșniciei. De modul în care ne folosim timpul prezent ține dacă ni se va încredința veșnicia. Fiecare clipă este încărcată de consecințe veșnice.

Cum să petrecem util și eficient timpul?

Putem investi timp prioritar în pregătirea noastră intelectuală și în manifestări altruiste. Deoarece Domnul Isus a spus „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”, este necesară cultivarea unei relații personale cu El. Relația cu familia este esențială. Urmează apoi activitățile profesionale, în alternanță cu perioade de odihnă și relaxare.

Organizarea acțiunilor aduce eficiență, căci ne revine responsabilitatea de a administra corespunzător ceea ce Dumnezeu ne-a pus la dispoziție.

„În fiecare dimineață, luați-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu considerați acesta ca un timp pierdut; este un timp care va dăinui în veacurile veșnice. Prin mijlocul acesta, vor fi asigurate succesul și victoria.”²

„Dacă a existat vreodată un timp în care fiecare cămin să fie o casă de rugăciune, acel timp este acum. Lipsa de credințioșie și de încredere predomină. Nelegiuirea abundă. Corupția curge prin curentul de viață al sufletului, iar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu izbucnește în viață. Înrobite de păcat, puterile morale se află sub tirania lui Satana. Sufletul devine o jucărie pentru ispitele lui și, dacă o mână puternică nu este întinsă ca să-l salveze, omul merge acolo unde îl conduce arhivărajmașul.”³

„Având în vedere scurttimea timpului, noi, ca popor, să veghem și să ne rugăm și în niciun caz să nu ne lăsăm abătuți de la lucrarea de pregătire pentru marele eveniment din fața noastră.

Pentru că timpul este aparent prelungit, mulți au devenit nepăsători și indiferenți cu privire la cuvintele și acțiunile lor. Ei nu-și dau seama de primejdia în care se află, nu văd și nu înțeleg îndurarea Dumnezeului nostru în prelungirea timpului de probă, ca să aibă vreme să-și formeze caractere pentru viitoarea viață nemuritoare.

Fiecare clipă este de cea mai mare valoare. Nu li se acordă timp ca să-l folosească în căutarea după confort și comoditate și pentru a se potrivi locuitorilor de pe pământ, ci pentru a fi folosit în lucrarea de învingere a oricărui defect din carac-

terele lor și de a-i ajuta pe alții, prin exemplu și efort personal, să vadă frumusețea sfințeniei.”⁴

Deși pare unul dintre cei mai de seamă dușmani ai noștri, căci „vedem cum ni se duc anii, ca un sunet”, Dumnezeu vrea să avem viață din belșug. El a pus în noi chiar și gândul veșniciei. Ne rămâne ca o concluzie potrivită rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă! Întoarce-Te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi!” (Psalmii 90:9,12,13) ■

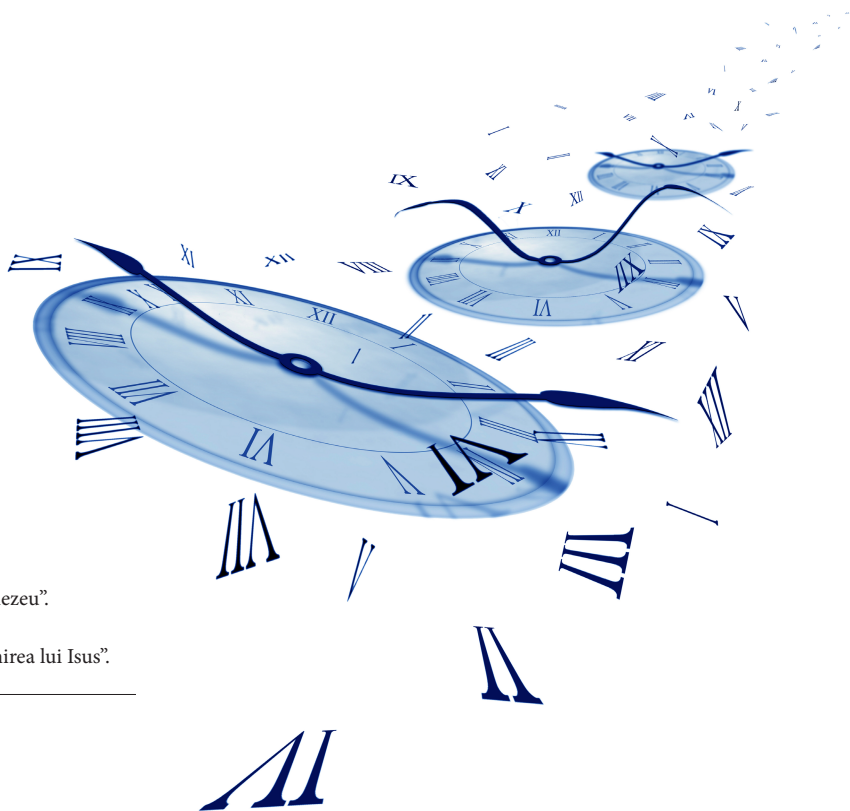
¹ Căminul adventist, capitolul 30 – „Părtășia în familie”.

² Mărturii pentru comunitate, vol. 7, capitolul „Dependența de Dumnezeu”.

³ Îndrumarea copilului, capitolul „Puterea rugăciunii”.

⁴ Mărturii pentru comunitate, vol. IV, capitolul „Pregătirea pentru venirea lui Isus”.

Viorel Răducan este președinte al Conferinței Oltenia.

AM RĂMAS FĂRĂ BANI...

Mai ții minte când ai spus ultima dată aceste cuvinte? „Am rămas fără bani...” Este firesc atunci când rămâi fără bani să încerci să rezolvi problema, dar, dacă te vei opri aici, riști ca mai devreme sau mai târziu să revii la aceeași situație. Îmi aduc aminte de o vecină a bunicii. Cu fix o săptămână înainte de pensie, cu o precizie de ceas elvețian, venea și cerea 100 de lei. Când poștașul aducea pensia, primul lucru pe care îl făcea era să își plătească datoria. După ce acest episod s-a repetat timp de câteva luni, bunica a ajuns la concluzia că din casa vecinei lipsesc 100 de lei, așa că atunci când a dorit să-i înapoieze la un sfârșit de lună, bunica a spus să-i păstreze ca pe un cadou din partea ei. După doar o lună, vecina a mai venit o dată, iar concluzia bunicii era regăsită în întrebarea: Oare lipseau 200 de lei din casa vecinei, nu doar 100 de lei?

Uneori lipsurile materiale sau de altă natură ajung să fie un stil de viață, lucru care este mult mai periculos decât lipsurile în sine. Atunci când rămâi fără bani, pe lângă rezolvarea problemei stringente în care te afli, la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă, este identificarea deciziilor greșite care te-au condus la această situație.

Renunț la principii pentru bani?

Cheia rezolvării problemei nu este să ții de bani ca fiind singura garanție a unui viitor reușit. Gândește-te la Anania și Safira: „Petru i-a zis: «Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu»” (Faptele 5:3-4). Poți pierde mult mai mult în viață, chiar dacă portofelul este din ce în ce mai plin. Dacă sufletul este gol, iar relația cu Dumnezeu este afectată, este foarte probabil să fi ținut mai mult la bani decât la principii.

Este evident un lucru dacă te bazezi pe Scriptură: Dumnezeu are planuri mult mai mărețe pentru tine dacă rămâi la principii decât dacă încerci cu metode nedemne să îți rezolvi lipsurile. Ilie a rămas lângă Dumnezeu și El îi rezolvă lipsurile acolo unde te-ai aștepta mai puțin:

**GESTIONAREA
RESURSELOR
IOAN ALIN
FEIER**

**ÎNGRIJORAREA
ADEVĂRATĂ SĂ VINĂ
DIN LIPSA LUI
DUMNEZEU DIN
VIAȚA TA. FĂRĂ
BANI, POȚI MERGE
ÎNAINTE DACĂ ÎL AI
PE DUMNEZEU, DAR
FĂRĂ DUMNEZEU,
BANI SUNT CEA MAI
MICĂ VALOARE.**

„Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească” (1 Împărați 17:9). Dumnezeu îi rezolvă problema legată de hrană printr-o văduvă care nici măcar nu era israelită și pe deasupra locuia și în mijlocul țării care era patria închinării la Baal.

Săracul cu portofelul plin

Sunt oameni care, chiar dacă au bani îndeajuns pentru mai multe vieți, nu sunt bogați pentru că de cele mai multe ori bogăția nu se măsoară în lucrurile pe care le-ai cumpărat, ci în lucrurile pe care le-ai dobândit și pe care banii nu le pot cumpăra. Este suficient să amintim aici bucuria unei

familii împlinite, liniștea sufletească sau pasiunea în slujire pentru semenii noștri.

Ce faci când rămâi fără bani? „La intrarea porții erau patru leproși, care au zis unul către altul: «La ce să ședem aici până vom muri?»” (2 Împărați 7:3). Când ajungi în situații-limită asemenea celor patru persoane, întreabă-te: „La ce să ședem?” Dar în același timp trebuie să fii suficient de matur să realizezi că simpla constatare a lipsei nu rezolvă problema, chiar dacă suntem capabili de cea mai obiectivă autoanaliză. După ce și-au rezolvat problema hranei, leproșii s-au gândit și la cei care nu au: „Apoi și-au zis unul altuia: «Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea și dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiți. Veniți acum și haidem să dăm de știre casei împăratului»” (2 Împărați 7:9).

Dacă ai găsi portofelul pierdut de vecinul tău, i-ai spune înainte să-l golești de bani? Dacă ai găsi produse alimentare la un preț foarte bun, ai spune și altora? Dacă pe masă este un singur fruct, l-ai împărți cu alții? Dacă ai răspuns sincer la aceste întrebări sau la alte întrebări de genul acesta și răspunsul este pozitiv, atunci, chiar și atunci când rămâi fără bani, faci parte dintre cei bogați.

Cu ce rămân?

Uneori este frustrant să rămâi fără finanțe. Când trebuie să lași o moștenire celor dragi, parcă este și mai neplăcută situația. Totuși astăzi nu te întreba: Ce să fac când rămân fără bani? Încredete în făgăduința divină pentru cel credincios: „I se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:16). Pe unii dintre noi, părinții ne-au crescut cu eforturi mari, cu lipsuri și frământări, dar au mers mai departe întăriți de ajutorul lui Dumnezeu pentru că mai important decât îngrijorarea „ce fac când rămân fără bani?” este întrebarea: „Ce fac când rămân fără Dumnezeu?”

Nu te îngrijora peste măsură dacă rămâi fără bani. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Psalmii 24:1). Îngrijorarea adevărată să vină din lipsa lui Dumnezeu din viața ta. Fără bani poți merge înainte dacă îl ai pe Dumnezeu, dar fără Dumnezeu, banii sunt cea mai mică valoare. Primii creștini, în timpul persecuției, puteau spune că au rămas fără case, fără posesiuni materiale și fără bani, dar în schimb au rămas cu cele mai valoroase lucruri, viața veșnică, dragostea, părtășia frățească, într-un cuvânt cu Dumnezeu. ■

Ioan Alin Feier este trezorier, Conferința Transilvania de Nord.

PRINCIPII DE ISPRĂVNICIE ÎN CARTEA LUI DANIEL

In istoria biblică sunt două personaje care au ajuns mari ispravnici. Probabil cei mai mari din poporul evreu: Iosif și Daniel. Au trăit în secole diferite (aprox. sec. al XIX-lea și al VI-lea î.Hr.) și au ocupat funcții înalte în cele mai mari imperii din vremea lor: Egipt, Babilon și Medo-Persia. Care a fost secretul? Evident, primul răspuns este: Dumnezeu a avut un plan cu ei. (Pe unii, Dumnezeu îi dorește conducători ai poporului, ca Moise sau David etc., pe alții, mari proroci – Samuel, Ilie, Isaia –, pe alții, mari apostoli și misionari – Pavel, Petru, Ioan –, iar pe Iosif și Daniel i-a dorit administratori în marile imperii ale vremii).

Pe lângă voința divină, cei doi mai au în comun câteva lucruri: atât Iosif, cât și Daniel au fost robi, amândoi din vina fraților de corp și a celor din propriul popor, amândoi au fost harnici și credincioși în lucrurile încredințate – pe ce puneau ei mâna, era binecuvântat de Dumnezeu –, amândoi aveau darul tălmăcirii viselor și amândoi au fost vizionari.

În primele șase capitole ale cărții lui Daniel, tabloul unui bun ispravnic este întregit de șase lecții spirituale cu un deosebit impact.

Daniel, capitolul 1

Ce-i sănătos „îngrășă” cu adevărat.

Ispita de a gusta din bucatele alese, dar interzise, este la modă astăzi. Motivația și scuza sunt mereu prezente prin cuvintele căpeteniei împăratului: „Mă tem ca nu cumva fețele voastre să fie mai triste decât ale celorlalți” (Daniel 1:10). Tentația este deosebit de mare pentru oricine administrează bani. Indiferent că administreză o firmă, o afacere, o funcție publică, o biserică sau orice fel de buget, atracția de a-l „îngrășa” cu lucruri nesănătoase este puternică, seducătoare. Este atât de atrăgător să te înfrupti din „bucatele alese”, fie că aceasta se numește evaziune fiscală, costuri ireale, mită sau chiar compromisuri spirituale de genul „omul ajută mult biserica noastră”. Toate acestea sunt spurcate! Dar gândul că „fețele celor

ce fac așa sunt mai vesele decât ale celor ce refuză” este diabolic și efemer. Daniel știa o altă sursă de binecuvântare, de energie, de vitalitate. Sunt „bucatele” aprobate de Dumnezeu, principiile lăsate de El, iar cei ce se „înfruptă” din ele vor fi sub binecuvântarea permanentă a Lui. „Încearcă zece zile...”

Daniel, capitolul 2

Contează ce rămâne în veșnicie.

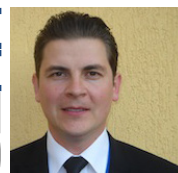
Prin „chipul foarte mare și de o strălucire nemaipomenită” (Daniel 2:31) din visul împăratului, se arată că, indiferent de valoarea metalului, de calitatea lui sau de abundența resurselor metalului sau chiar de duritatea lui, toate trec! Nu există nimic în lumea noastră care să garanteze durabilitatea, permanența unui proiect omenesc – fie că este vorba de sistem economic și politic, corporație, instituție, firmă, afacere, relații etc. Singurul lucru ce asigură permanența și în care te poți încrede este Piatra – simbol al lui Mesia și al împărăției Sale. Este atât de important să îți așezi viața, activitatea, slujba, afacerea în mâna lui Dumnezeu. Doar atunci tu rămâi în siguranță, iar ceea ce realizezi va conta în veșnicie. Indiferent ce schimbări intervin – economice, politice, legislative etc. – asemenea influenței lui Daniel, și influența lucrării tale „va dăinui veșnic”. (Daniel 2:44).

Daniel, capitolul 3

Cine este aurul?

Nu te închina aurului! Tu ești mai de preț. În câmpia Dura, singurul lucru ce putea să facă puterea omenească era un chip... Poate fi un proiect *grandios* – pe un pedestal imens, scump – de aur și cu impact extraordinar „în toate ținuturile”, însă toate acestea nu folosesc la nimic. Dar acolo erau trei oameni care contau. Ei erau mai de preț decât aurul și au ieșit curați din cuptor, ca aurul ce

LECTII DE
CREDINCIOȘIE
BOGDAN
VLAD

ESTE ATÂT DE IM-
PORTANT SĂ ÎȚI
AȘEZI VIAȚA, ACTIVI-
TATEA, SLUJBA, AFA-
CEREA ÎN MÂNA LUI
DUMNEZEU. DOAR
ATUNCI TU RĂMÂI ÎN
SIGURANȚĂ, IAR CE-
EA CE REALIZEZI VA
CONTA ÎN VEȘNICIE.

se curățește (Maleahi 3:3). Nebucadnețar ridică un *chip* de aur, Dumnezeu ridică trei *oameni* de „aur”, ca să ne amintească faptul că, atunci când administrez afaceri, răspunderi, funcții, bani, bunuri, în toate acestea trebuie avut în vedere în primul rând *omul*. Ridicarea și salvarea lui – acesta este scopul suprem al oricărui administrator, ispravnic (Isaia 13:12).

Daniel, capitolul 4

Păcatul de (ne)iertat al unui administrator

Cel mai comun păcat al unui ispravnic, al unuia care a realizat proiecte în domeniul public, în lumea afacerilor, în sectorul social ori religios, este mândria. Dar încă se mai poate ierta. Fiecare dintre cei care sunt conștienți de talanții încredințați (fie că e vorba de bani, bunuri, poziție, talente, frumusețe etc.) trebuie să îi folosească. Păcatul de neiertat este îngroparea talantului în pământ, ca o atitudine vicleană și leneșă. Cei care au investit, realizat și progresat, înmulțind ce au primit, sunt „robii buni și credincioși”. Dar atitudinea lui Nebucadnețar cuprinde atât de ușor inima omului: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu...?” (Daniel 4:30). Doamne, iartă-ne și... *Soli Deo Gloria!*

Daniel, capitolul 5

Refuză oferta Babilonului!

Aparent, în acest capitol învățătura pentru un bun ispravnic se găsește chiar în primele versete

ale capitolului: Nu te juca cu lucrurile sfinte, căci vei fi „numărat, cântărit și împărțit”. Dar mesajul principal apare la mijlocul capitolului: întâlnirea dintre cei doi – Belșațar (împăratul) și Belțșatar (Daniel). Oferta împăratului (haina regală, lănișorul de aur și poziția de conducere – imediat după cei doi împărați) a fost refuzată de Daniel. Nu orice poziție, funcție, slujbă care ți se oferă la un moment dat trebuie și acceptată. Daniel a primit mai târziu, pe vremea lui Darius, funcții înalte de conducere, dar acum a spus „nu”. Oferta din partea unui om corupt și împietrit și într-un timp clar al prăbușirii imperiului era periculoasă și zadarnică.

Daniel, capitolul 6

În groapa cu „lei”

Cinstea și integritatea nu te feresc să ajungi în „groapa cu lei”. Într-o asemenea situație, poți ajunge și din cauză că alții te-au „săpat”. Astăzi, atât de des se întâmplă ca din lumea concurentă să se nască cei mai înverșunați dușmani ai tăi. Fie că ești patron, administrator, funcționar public, ai o poziție la o firmă sau ești lider în biserică, nu ești scutit de plasele și capcanele care ți se întind. Planul altora de a te falimenta, de a te elimina de pe piață, de a-ți periclita activitatea, de a-ți lua locul, uneori și libertatea se întetește tot mai mult. Dar, ori de câte ori alții te aruncă în „groapa cu lei”, Dumnezeu te scoate de acolo. ■

Bogdan Cristian Vlad este trezorer, Conferința Transilvania de Sud.

**PĂCATUL DE NE-
IERTAT AL UNUI
ADMINISTRATOR
ESTE ÎNGROPA-
REA TALANTULUI
ÎN PĂMÂNT, CA
O ATITUDINE
VICLEANĂ ȘI
LENEȘĂ. CEI
CARE AU INVES-
TIT, REALIZAT
ȘI PROGRESAT,
ÎNMULȚIND CE
AU PRIMIT, SUNT
„ROBII BUNI ȘI
CREDINCIOȘI”.**

ISPRĂVNICIA ȘI SABATUL, O CĂLĂTORIE A CREDINȚEI

Mărturia aceasta le este dedicată:

1. Acelora care se tem să respecte Sabatul, deoarece se gândesc că își vor pierde afacerile, serviciul, venitul sau siguranța zilei de mâine.

2. Acelora care amână botezul, deoarece se gândesc că ar putea să rănească sentimentele familiei și ale prietenilor sau cred că hotărârea de a se boteza nu va fi înțeleasă de colegii lor.

3. Acelor membri ai bisericilor adventiste de ziua a șaptea din Guam, care s-au rugat pentru convertirea familiei mele.

Contextul mărturie

În perioada anilor 1960 și începutul anilor 1970, am copilărit în Guam, o mică insulă tropicală din Oceanul Pacific. Guam este un teritoriu ce aparține Statelor Unite, având o cultură influențată serios de moștenirea spaniolă timpurie și de America modernă contemporană.

Guam este o țară predominant catolică, iar Biserica Catolică influențează puternic cultura și relațiile de familie. Părinții și bunicii mei au fost niște catolici zeloși, care s-au rugat în mod regulat și au mers deseori la serviciul de închinare. Încă de mic, am fost printre băieții de la altar și am învățat să-L iubesc pe Dumnezeu, să mă încred în El și să cred în Isus.

În anul 1986, după ce am absolvit colegiul, împreună cu un partener, am început o afacere de turism foarte mică pe plaja din Guam, oferind spre închiriere turiștilor japonezi câteva hidroscutere și mai multe caiacuri. Industria turistică japoneză era în plină creștere. Pe parcursul următorilor 15 ani, afacerea s-a extins rapid, adăugând o firmă de închiriere de autoturisme, cu 120 de mașini, tururi de agrement cu barca pentru a vedea delfinii, investiții imobiliare și tururi de agrement aeriene cu trei elicoptere.

De asemenea, compania noastră administra nouă amplasamente de agrement închiriate pe plaja aferentă unor hoteluri mari, cum ar fi Hyatt, Hilton, Westin și Marriott. Ajunsesem una dintre

cele mai mari atracții turistice din Guam, având 185 de angajați și peste 1 000 de clienți pe zi, în zilele de vârf.

În anul 1992, m-am căsătorit cu iubita mea din Guam, Carmen, și curând familia noastră s-a înmulțit cu un fiu, Lawrence, și o fiică, pe nume Caressa. În anul 2000, soția și cu mine am cumpărat acțiunile partenerului meu și am ajuns unici proprietari ai companiei. Eram încântați de viitor. Ce putea să se întâmple rău?

Dificultăți în afacere

Pe parcursul anilor următori, efectele evenimentului din 11 septembrie 2001, războaiele din Afganistan și Irak și SARS (sindrom respirator sever acut) i-a determinat pe majoritatea turiștilor japonezi să-și anuleze planurile de vacanță în Guam.

Lucrurile s-au înrăutățit și mai mult când, în decembrie 2002, taifunul Pongsona a lovit insula Guam cu vânturi de aproape 300 de kilometri pe oră și valuri de 6 metri. În numai câteva ore, taifunul a distrus peste 4 000 de camere de hotel și industria turistică din Guam. Majoritatea amplasamentelor companiei și echipamentul au fost distruse, ori stricate de taifun.

Efectele evenimentului din 11 septembrie, războaiele, SARS și taifunul au avut ca rezultat o reducere cu 75% a afacerilor companiei noastre de turism, fapt care a impus reducerea numărului de angajați cu 130, milioane de dolari datorie, mai multe sute de mii de dolari pierderi în bilanțul financiar și o pierdere financiară zilnică de mai multe mii de dolari! În numai doi ani, afacerea noastră a ajuns lipsită de valoare financiară și aparent fără speranță.

Uimitor totuși, pentru situația noastră deznădăjduită, exista o speranță.

**IMPORTANTA
PRINCIPILOR
STEVEN
KASPERBAUER**

**DUMNEZEU A DOVEDIT
CĂ RESPECTAREA SA-
BATULUI ȘI ÎNCETAREA
AFACERILOR ÎN SABAT
A FOST O CALE IMPOR-
TANTĂ ȘI NECESARĂ DE
A LE SPUNE ȘI DE A LE
ARĂTA ANGAJAȚILOR,
COMUNITĂȚII OAME-
NILOR DE AFACERI DIN
GUAM ȘI MIE PERSONAL
CĂ LA DUMNEZEU TOA-
TE LUCRURILE SUNT
POSIBILE.**

Convertirea

La scurtă vreme după evenimentele din 11 septembrie 2001, vărul meu Dwight ne-a invitat insistent, pe soția mea și pe mine, să participăm la un studiu biblic. Deoarece atât eu, cât și soția mea eram foarte lumești și mulțumiți cu religia noastră, după ce am refuzat de multe ori invitațiile lui Dwight de a studia Biblia, în cele din urmă am cedat.

Într-o seară, Dwight a venit acasă la noi împreună cu un cuplu adventist japonez mai în vârstă, având în jur de 70 de ani. Joseph și Verna Nozaki ne-au fost prezentați. Amândoi lucrau ca misionari la Clinica Adventistă de Ziua a Șaptea din Guam, el ca medic, iar ea ca asistentă medicală. Acela a fost primul studiu biblic pe care eu și soția mea îl auziserăm vreodată în viață. Din acel moment, am continuat studiile biblice o dată sau de două ori pe săptămână.

După câteva luni, familia noastră a acceptat invitația de a participa pentru prima dată la un serviciu divin din Sabat și de a asculta o predică deosebită, rostită de pastor. Pentru că nu știam exact la ce puteam să ne așteptăm de la un serviciu divin, am întârziat sosirea cu cel puțin o jumătate de oră. Nu am știut că adventiștilor le plac părășia, studiul biblic, cântatul, povestirile pentru copii și o muzică deosebită înainte de predică, așa că, în principiu, am sosit totuși la timp.

Predica a fost așa de plină de conținut. Nu mai auziserăm niciodată Cuvântul lui Dumnezeu predicat în felul acesta. A fost o iluminare spirituală și am căutat să mergem la biserică în fiecare Sabat.

Soția mea a răspuns unui apel pentru botez în anul 2002 și s-a botezat. Eu am admirat-o și am dorit să îi urmez exemplul, dar nu am putut. Afacerile noastre de turism încă funcționau în Sabat și m-am simțit așa de vinovat pentru lucrul acesta, încât nu am putut să mă botez. Prin urmare, am continuat să studiez Biblia și să mă rog.

Dificultatea cu privire la Sabat și isprăvnicie

În acest timp, industria turismului din Guam și compania noastră se refăceau greu. În fiecare lună, multe companii de turism locale și alte afaceri se închideau. Situația economică din Guam era mai rea decât fusese vreodată în ultimii șazece de ani.

Compania noastră funcționa în Sabat, deoarece zilele de sâmbătă aduceau cel mai mare venit dintre toate zilele săptămânii. După ce am deținut afacerea timp de aproape 20 de ani, știam că a închide sâmbăta în aceste timpuri de criză economică ar fi însemnat, din punct de vedere logic, să oblig compania să ajungă la faliment, să concediez restul angajaților, care nu meritau să-și piardă locurile de muncă, și să înșel băncile și furnizorii, lăsându-i fără nicio șansă de a-și mai primi vreodată înapoi milioanele de dolari pe care le datoram. Am decis că declanșarea unui asemenea lanț de dezastre economice ar fi un păcat mai mare decât călcarea Sabatului.

În ianuarie 2004, un pastor evanghelist pe nume Louis Torres a venit în Guam pentru a susține o serie de adunări de evanghelizare de două săptămâni. Pe măsură ce seria continua, zi după zi, Duhul Sfânt mi-a inspirat o înțelegere mai adâncă a Evangheliei, a poruncilor și a importanței Sabatului. Am dorit cu disperare să fiu botezat pentru a-mi arăta dragostea și credincioșia față de Domnul Hristos.

La încheierea fiecărei predici de evanghelizare, îmi completam „cartonașul pentru decizii”, indicând că eu credeam în Isus ca Mântuitor personal, credeam Cele Zece Porunci și acceptam învățătura cu privire la Sabat. Este semnificativ faptul că nu bifasem pătrățelul de pe cartonaș, din dreptul întrebării dacă doream să fiu botezat.

Spre surprinderea mea, câteva zile mai târziu, pastorul Torres și pastorul bisericii locale s-au oprit pe la biroul meu ca să-mi facă o vizită. Pastorul Torres a dorit să mă încurajeze în hotărârea mea de a-L primi pe Isus ca Mântuitor personal, poruncile și învățătura cu privire la Sabat. De asemenea, m-a întrebat delicat de ce nu indicasem dorința mea de a fi botezat.

Cartonașul meu pentru decizii a dat pe față o enigmă personală. Cum puteam să-L primesc pe Isus, poruncile și învățătura despre Sabat și totuși să nu accept botezul?

I-am explicat pastorului Torres că nu puteam să mă botez cu conștiința împăcată, deoarece afacerea noastră continua să funcționeze în Sabat. De asemenea, i-am explicat că fără veniturile de sâmbătă, am da faliment, obligând niște angajați nevinovați să rămână fără loc de muncă și ajungând în incapacitatea de plată a datoriilor și împrumuturilor, ceea ce într-un fel, am argumentat eu, ar fi un furt.

Pastorul Torres mi-a explicat cu blândețe că botezul îmi va da puterea care îmi lipsește pentru a rezolva aceste probleme. Ne-am rugat împreună în biroul meu. Atunci am plâns și am hotărât să fiu botezat, indiferent de consecințele pe care le cunoșteam.

Un salt prin credință

În ianuarie 2004, la sfârșitul seriei de adunări de evanghelizare, am fost botezat. Până în aprilie 2004, printr-un act al credinței, am închis în Sabat principalele noastre operații de afaceri turistice. Pe lângă acest lucru, am renunțat la contractele noastre, prin care operam numeroasele activități de agrement de pe lângă hotelurile de pe plajă, pe care le administraserăm timp de mai bine de zece ani, așa încât toate aceste activități au încetat complet în Sabat, pentru prima dată din 1986.

Pastorul Torres a avut dreptate. Botezul mi-a dat credința și puterea de care am avut nevoie pentru a înceta activitățile de afaceri în Sabat. Amin!

Înainte de a înceta activitățile din Sabat, m-am rugat și I-am cerut iertare lui Dumnezeu pentru că am fost un ispravnic așa de slab al resurselor Sale. Am ajuns să recunosc faptul că nu am fost niciodată cu adevărat proprietar

rul afacerii pe care o aveam și că, în realitate, i-a aparținut întotdeauna lui Dumnezeu.

De asemenea, înainte de a înceta activitățile din Sabat, m-am rugat ca, având în vedere că afacerea Îi aparținea lui Dumnezeu, pentru buna păstrare a reputației Sale și pentru ca oamenii să nu înțeleagă greșit Sabatul, să nu îngăduie ca vreo bancă, furnizor sau angajat căruia îi datoram bani să rămână neplătiți.

Pentru a înceta activitățile noastre turistice de sâmbătă, a trebuit să scriem mai întâi o serie de scrisori și să organizăm întruniri de afaceri cu agenții turistici, hotelieri și cu furnizorii pentru a le explica motivul pentru care refuzăm solicitările lor în Sabat. A trebuit să explic aceleași motive angajaților, familiei și prietenilor.

Prin faptul că îi informam pe toți partenerii de afaceri, pe angajații și prietenii noștri, despre întreruperea activităților în timpul sâmbetei, Dumnezeu mă folosea împreună cu compania mea pentru promovarea Sabatului și pentru a le vorbi tuturor partenerilor de afaceri, angajaților și prietenilor despre Dumnezeul Sabatului.

La început, încetarea afacerilor în zilele de sâmbătă nu a fost convenabilă pentru agențiile de călătorie, hotelurile și vânzătorii care furnizau companiei noastre clienți și servicii. Deoarece noi nu lucram sâmbătă, agenții de călătorie și hotelurile ne-au adus la cunoștință că va trebui să le recomandăm clienților lor să aleagă concurenții noștri care lucrează sâmbătă. De asemenea, am fost informați că va trebui să ne așteptăm să pierdem o parte substanțială din afacerea noastră de duminică, deoarece majoritatea clienților de duminică făceau rezervări sâmbătă. Mai mult ca oricând, hotărârea de a nu lucra sâmbătă părea a fi ultimul cui la sicriul afacerii noastre care se lupta să supraviețuiască.

Starea de spirit din companie era tensionată. Încetarea lucrului în Sabat nu era o hotărâre democratică, luată prin majoritatea voturilor angajaților. Prin hotărârea de a nu lucra, siguranța locului lor de muncă era amenințată. În aceste timpuri dificile și aspre, simțeam că angajații puneau sub semnul întrebării abilitatea mea de a conduce compania.

Câștigam sau pierdeam, eu am fost hotărât să încetez activitățile în Sabat orice s-ar fi întâmplat. Mai mult de atât, de acum, aceasta era deja afacerea lui Dumnezeu, iar eu eram doar ispravnicul Său. Am continuat să mă rog și să fiu optimist, bazându-mă pe numeroasele făgăduințe adresate de Dumnezeu celor ce respectau Sabatul. Cu adevărat, pentru ca planul acesta de afaceri să funcționeze, era nevoie de un miracol biblic din partea lui Dumnezeu. A fost un timp de încercare a credinței mele.

Minunile Sabatului

Dacă îmi amintesc bine, în primul Sabat în care am încetat activitatea, încă de vineri seara, a trebuit să punem telefoanele pentru rezervări pe răspuns automat, iar apoi

să le lăsăm deoparte. În acea sâmbătă, vremea s-a schimbat pe neașteptate și a plouat cumplit toată ziua.

Când am ajuns la birou sâmbătă seara, înregistrările de la telefoane erau pline de rezervări pentru duminică, deoarece nimeni nu a dorit să facă rezervări în sâmbătă aceea, din cauza vremii rele și a ploilor serioase. Duminică, vremea a fost ideală și s-au făcut multe rezervări chiar în aceeași zi. Se părea că vremea ploioasă din acea sâmbătă s-a dovedit a fi o binecuvântare și a menținut afacerea, în ciuda faptului că nu lucrasem în acel prim Sabat.

În următoarele șase luni și mai bine, modelul acesta de comportare a vremii s-a repetat sistematic. Vreme bună vineri, ploaie îngrozitoare sâmbătă și iarăși vreme bună duminică. Dumnezeu Se îngrijea de noi!

Alte minuni

Iată câteva dintre celelalte minuni care s-au întâmplat în legătură cu munca noastră:

- Echipamentul și materialele consumabile au rezistat mai mult decât rezistaseră vreodată în trecut, fapt care a redus uluitor cheltuielile de funcționare.

- Chiar dacă agenții turistici și hotelurile au încercat uneori să le recomande clienților tururile de agrement oferite de concurenții noștri, clienții au respins recomandările lor și au insistat să folosească serviciile noastre.

- După câteva Sabate în care am încetat activitatea, angajații au fost mai bine odihniți, mai productivi și mai apți pentru munca în echipă. De asemenea, rapoartele noastre cu privire la mulțumirea clienților și a siguranței angajaților s-au îmbunătățit.

- Odată cu odihna Sabatului au venit decizii de administrare mai clare și mai bune, care au făcut compania mult mai eficientă, sporind astfel veniturile și reducând cheltuielile inutile.

- După un timp, agenții de călătorie și hotelurile și-au schimbat părerile despre faptul că noi nu lucram sâmbătă din cauză că, din motive inexplicabile, compania noastră le aducea mai mult profit decât oricând înainte. Clienții lor erau mulțumiți, iar raportul nostru cu privire la siguranța angajaților era excelent.

Mai mult decât minuni

În luna februarie a acestui an (2006), eu și directorul japonez al departamentului nostru de vânzări și marketing am mers în Japonia pentru a ne întâlni cu cea mai mare agenție de turism din acea țară, care era și furnizorul nostru cel mai mare de turiști și venituri. La această întrunire, directorul departamentului nostru a fost întrebat cu privire la strategia noastră de a nu lucra sâmbătă. Ca răspuns, el a explicat că noi nu lucrăm, deoarece suntem o companie creștină care respectă Sabatul.

De asemenea, directorul departamentului de management al companiei japoneze l-a întrebat pe directorul

nostru dacă vom face excepții și vom lucra sâmbăta pentru ocazii speciale, cum ar fi grupuri mari sau sărbători japoneze importante. Când directorul nostru a explicat că nu banii, ci principiile mele creștine sunt în discuție, managerii companiei japoneze au luat o pauză și au vorbit între ei un timp, înainte de a da un răspuns.

Managerii companiei japoneze și-au exprimat cu toții înțelegerea sinceră. Următoarea lor declarație m-a făcut să exclam: „Lăudat fie Dumnezeu!”, când i-au spus directorului nostru de vânzări că a trecut multă vreme de când nu au mai făcut afaceri cu o companie care consideră că principiile sunt mai importante decât banii. Mai mult, au fost de acord că, de acum înainte vor avea un nivel de încredere mai înalt în compania noastră și că vor menține și vor spori susținerea lor pentru relațiile noastre de afaceri. Experiențe asemănătoare ar putea să fie relatate și cu privire la majoritatea celorlalți furnizori ai noștri.

De la botezul meu și de la încetarea activităților de afaceri în Sabat, în 2004, Dumnezeu a binecuvântat compania Sa și lucrarea noastră prin multe minuni mici și mari, care dovedesc dragostea și ocrotirea Sa minunată. Astăzi, compania noastră este deja binecuvântată prin convertirea și botezul angajaților și a familiilor lor, care sunt acum membri activi în diferite biserici adventiste de ziua a șaptea de pe insulă.

Deși afluența de turiști în Guam încă nu s-a restabilit pe deplin față de nivelul de dinainte de 11 septembrie 2001, afacerea noastră merge mai bine ca oricând. Pentru că Dumnezeu Se află pe locul care I se cuvine, ca Proprietar și Președinte al companiei Sale de turism de aici, din Guam, situația financiară s-a schimbat.

Rugăciunea mea ca Dumnezeu să plătească datoriile de afaceri față de fiecare persoană sau instituție căreia compania îi era datoră a fost împlinită cu prisosință.

Lucrul cel mai important este că Dumnezeu a dovedit că respectarea Sabatului și încetarea afacerilor în Sabat a fost o cale importantă și necesară de a le spune și de a le arăta angajaților, comunității oamenilor de afaceri din Guam și mie personal că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Preocuparea mea altruistă de la început, de a lucra sâmbăta ca să protejez locurile de muncă ale angajaților și să plătesc împrumuturile și furnizorii, a fost un păcat îngrozitor al mândriei. Dumnezeu a dovedit că a avea destui bani nu a fost niciodată o problemă pentru El în vederea conducerii acestor operațiuni financiare. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru mila Sa iubitoare, pe care a manifestat-o prin faptul că mi-a îngăduit să continui a-I sluji în aceste afaceri. Acum îmi dau seama că a fi slujitorul unui Dumnezeu generos și iubitor te face să fii mult mai în siguranță, decât a fi proprietarul fără somn al unei afaceri cu un milion de probleme.

Astăzi, Dumnezeu folosește veniturile acestei afaceri pentru a produce zecimile și darurile necesare în vederea

ajutorării bisericilor adventiste de ziua a șaptea din Guam, a evangheliștilor, școlilor și a altor lucrări misionare.

Alte binecuvântări

Înainte de a încheia, aș dori să adaug faptul că Lawrence și Caressa, cei doi copii ai noștri, au fost botezați și Îl iubesc mult pe Domnul. Soția și prietena mea cea mai bună, Carmen, este profesoară la Guam Adventist Academy, de pe insulă. Membrii familiei noastre sunt mai apropiați și mai iubitori decât oricând înainte, datorită dragostei noastre comune față de Dumnezeu și, cu siguranță, datorită timpului pe care îl petrecem împreună în Sabat.

De asemenea, înainte de a încheia mărturia mea, aș dori să menționez încă o minune. După ce am fost botezați, eu și soția mea am descoperit că mai fuseserăm pe o listă de rugăciune adventistă, cu multă vreme înainte de primul nostru studiu biblic, pe care l-am făcut cu vârul meu Dwight și înainte de a-i cunoaște pe soții Nozaki.

Dacă este posibil, vă rog să-i adăugați pe lista rugăciunilor pentru convertire pe părinții mei și ai soției, pe surorile noastre și copiii lor.

Încrede-te și ascultă

În rezumat, aș îndemna pe oricine se confruntă cu dificultăți legate de respectarea Sabatului, botez ori de restituirea credincioasă a zecimii să se supună lui Dumnezeu, să se încreadă în El și să asculte. Domnul Însuși ne spune: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește” (1 Samuel 2:30).

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbele 3:5,6).

„Tatăl nostru ceresc are o mie de căi prin care ne poate purta de grijă, căi despre care nu știm nimic. Aceia care acceptă principiul fundamental de a face din slujirea lui Dumnezeu o datorie supremă vor vedea încurcăturile dispărând și o potecă netedă înaintea picioarelor lor.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 481)

„Aceia care își încredințează viața călăuzirii Sale și se consacră în slujba Sa nu vor fi aduși niciodată într-o situație pentru care El să nu fi prevăzut ieșire. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului Său, avem o Călăuză care să ne îndrume pe cale. Oricare ar fi dificultățile noastre, avem un Sfetnic priceput; oricare ar fi întristarea noastră, pierderea suferită sau singurătatea de care suferim, avem un prieten plin de compasiune.” (*Divina vindecare*, pp. 248–249)

Alege fără nicio rețineră să-I îngădui lui Dumnezeu să-Și împlinească făgăduințele Sale minunate pentru tine. El nu te va dezamăgi niciodată. ■

Steven Kasperbauer este om de afaceri în Guam.

Traducere: Valentin Rusu
Adventists Affirm – Cu permisiune

AJUTOR SAU SACRIFICIU?

Isus Și-a ridicat ochii și a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în vistierie. A văzut și pe o văduvă săracă aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți, căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor, dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască» (Luca 21:1-4).

Sacrificiul, tema de căpătâi a creștinismului, este prezent în predicile noastre, îl facem cunoscut în cântecele noastre; creștinismul însuși a apărut ca urmare a sacrificiului. Totuși rămâne o întrebare: Ce înseamnă sacrificiul? De ce spune Isus că această femeie săracă a dăruit „mai mult decât toți ceilalți”?

Potrivit percepției celor mai mulți dintre noi, darul văduvei a fost cel mai mare deoarece aceasta „a aruncat” tot, accentul fiind pus pe cantitate. Bogații mai aveau acasă, de aceea pare a spune Isus că ei nu au făcut sacrificii. Doar cei care dau tot sacrifică. Din cauza acestei perspective, pot fi persoane care pot concluziona că pentru săraci e mai ușor să intre în Împărăția cerurilor, deoarece tot ceea ce au ei este nimic în comparație cu bogații, respectiv cei care au (mai) mult.

Versetul final al pasajului aduce în discuție un alt sens al sacrificiului – „a dat tot ce avea ca să trăiască”. Aceasta ar putea aduce în discuție posibilitatea ca sacrificiul să nu fie definit prin prisma cantității, ci a semnificației gestului pentru cel care-l face!? Dacă definirea sacrificiului nu are în vedere cantitatea, ci importanța pe care aspectul sacrificat o are pentru dăruitor!? Dacă sacrificiul nu are în primul rând în vedere cantitatea, ci costul aspectului/acțiunii pentru cel care dăruiește!?

Să privim cu atenție următoarele definiții:

Ajutor – a aduce un bine în viața cuiva fără ca cel care-l face să renunțe la sine (Eisenberg, 1990).¹

Sacrificiu – a aduce un bine în viața cuiva, subordonând obiectivele personale ale celui care face binele, fiind dispus să își asumi costurile generate de binele pe care-l faci (Killen & Turiel, 1998).²

„În timp ce Isus era în templu, privea la oamenii care-și aduceau darurile. O femeie săracă, al cărei soț era mort, i-a atras atenția. Ea a pus

două monezi mici, de cupru. El a spus: «Această văduvă a dat doar două monezi neînsemnate. Adevărul este însă că darul cel mai mare oferit azi vine de la ea. Toți ceilalți au oferit daruri a căror lipsă n-o vor resimți; ea a oferit cu extravaganta un dar pe care nu și-l putea permite, ea a dat tot ce avea ca să trăiască» (Luca 21:1-4).³

Înțelegerea învățăturii din această „nouă” perspectivă evidențiază faptul că văduva a dat mai mult pentru că a oferit „tot ce avea ca să trăiască”. Darul ei a trecut dincolo de numărul, valoarea și materialul din care erau monedele, a presupus abandonarea sinelui, a dorințelor, a nevoilor sale existențiale. Prin dăruirea ei, a ales să se plaseze pe sine pe un loc inferior intereselor lui Dumnezeu, subordonând acestora nevoile ei, de altfel justificate.

De ce a dorit Isus să evidențieze acest comportament? Simplu... El reprezenta manifestarea la scară micro a caracterului și „stilului” Său de lucru. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Când Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, nu ne-a dat doar „tot cerul” împreună cu El, ci L-a trimis la noi pe Fiul Său preaiubit (Marcu 12:6). Ne-a oferit ceea ce Îi era cel mai drag, cel

**CEL MAI MARE
SACRIFICIU
CATĂLIN
BĂRBULESCU**

**CÂND DUMNEZEU
L-A TRIMIS LA NOI PE
FIUL SĂU PREAIUBIT.
NE-A OFERIT CEEA
CE-I ERA CEL MAI
DRAG, CEL MAI
IMPORTANT PENTRU
EL DIN TOT CERUL.**

mai important pentru El din tot cerul. Când luăm în considerare și faptul că acest Fiu preaiubit a fost trimis unor persoane declarate ca fiind împotriviți și chiar vrăjmași ai Săi (Romani 5:10) sau, în cel mai bun caz, indivizi total neinteresați și mulțumiți ori împăcați cu propriul *status-quo*, dăruirea Lui depășește sfera capacității umane de înțelegere, logică, dreptate și, de ce nu, realism. Imaginea devine cu adevărat dramatică din punct de vedere al impactului emoțional atunci când adăugăm că această cea mai dragă Persoană din univers urma să fie sacrificată de către aceștia pentru „binele” și interesul lor ori pur și simplu de evidenta lipsă de dorință sau curaj de a se implica, iar Dumnezeu știa deja totul despre aceste motivații și această derulare a evenimentelor (Psalmii 22:7,8,16-18).

Când am sacrificat ultima dată după modelul divin, oferind nu ceea ce ne prisosea, ne încurca, se demodase sau se învechise, ci oferind ca urmare a renunțării la noi, la dorințele și nevoile noastre!?

A existat vreo ocazie în care sacrificiul a avut în vedere renunțarea la aspecte importante sau dragi nouă!? ■

¹ Eisenberg, N. (1990). Prosocial development in early and mid-adolescence. In R. Montmayor, G. R. Adams, & T. P. Gullotta (Eds.), *From childhood to adolescence: A transitional period* (pp. 240–268). Beverly Hills, CA: Sage Publications.

² Killen, M., & Turiel, E. (1998). Adolescents' and young adults' evaluations of helping and sacrificing for others. *Journal of Research on Adolescence*, 8(3), 355–375.

³ Versiunile biblice: New Living Translation și The Message.

Cătălin Bărbulescu este director general administrativ, ITA Cernica.

TIMPUL POTRIVIT PENTRU STRÂNGEREA DARURILOR ȘI ZECIMILOR

DARUL ADUS ESTE O JERTFĂ, O PARTE DIN VIAȚA NOASTRĂ, DE ACEEA LOCUL POTRIVIT PENTRU STRÂNGEREA ZECIMILOR ȘI A DARURILOR ESTE ÎN TIMPUL SERVICIULUI DE ÎNCHINARE.

Când este potrivit să se facă o colectă? Ce loc trebuie să ocupe colecta în programul unui serviciu divin? Contează sau nu are importanță când este planificată strângerea darurilor și a zecimilor?

În *Manualul Bisericii*, ediția 2015, la pagina 151 se face următoarea precizare: „Serviciul de închinare din Sabat dimineată are două părți importante: răspunsul adunării în laudă și adorare, exprimate prin cântare, rugăciune și daruri, și apoi mesajul lui Dumnezeu.” La pagina 232, sunt prezentate două forme ale serviciului de închinare: una mai lungă și una mai scurtă. În ambele modele, strângerea zecimilor și a darurilor este programată în timpul serviciului de închinare. Pe de altă parte, în ambele modele, anunțurile nu fac parte din serviciul de închinare și sunt puse înainte de începerea serviciului de închinare și de intonarea imnului de deschidere (sau la sfârșitul Școlii de Sabat, înainte de pauză).

În cadrul administrării creștine a vieții învățăm că ceea ce noi oferim ca zecime și daruri reprezintă o formă de închinare. Îl recunoaștem pe

Dumnezeu ca și Creator, Proprietar, Răscumpărător, Susținător al vieții și unica Sursă a binecuvântărilor primite. Sumele oferite ca zecime și daruri nu sunt bani. Noi nu-I dăm bani lui Dumnezeu. El nu are nevoie de banii noștri. Dacă au fost câștigați corect, banii reprezintă rezultatul unei investiții. O investiție de timp, energie și talente, abilități naturale sau dobândite. Rezultatul acestei investiții sunt banii, produse sau alte lucruri materiale. Dar să ne întoarcem la investiție. Ce reprezintă timpul, energia și talentele? Ele reprezintă viața noastră. Ca să câștigăm bani, produse sau alte lucruri materiale, noi investim o parte din viața noastră. De aceea, când vine colecta, noi nu punem în plic sau direct în coșuleț bani, ci punem o parte din viața noastră. Cu alte cuvinte, darul adus este o jertfă, o parte din viața noastră. Acesta este motivul pentru care locul potrivit pentru strângerea zecimilor și a darurilor este în timpul serviciului de închinare. ■

Departamentul Administrarea Creștină a Vieții

EVANGHELIA PENTRU CEI FĂRĂ EVANGHELIE

Orizontul spiritual al multor oameni de lângă noi nu mai include valori creștine autentice, deși la nivel declarativ suntem printre cei mai religioși europeni. Perturbațiile dintre om și Creatorul său au afectat structura morală a societății și mulți clachează în lipsa unui sens care să le împlinească viața.

Solul unor astfel de realități are nevoie de sămânța Evangheliei! Atunci când criza pare mai adâncă, este nevoie stringentă de participarea lui Dumnezeu la actul existenței umane! În contextul acesta intervine rolul mărturisorului. În funcție de felul în care trăim și mărturisim Evanghelia, oamenii de lângă noi pot fi mai fericiți sau nefericiți. Cum putem fi însă mai relevanți în transmiterea mesajului speranței?

În primul rând, trebuie să înțelegem că oamenii, deși secularizați, au nevoi spirituale. În ADN-ul spiritual al fiecărui individ este acel gol în formă de Dumnezeu, care trebuie umplut. Să ne ferim să-i evaluăm pe oameni în termeni calitativi, unii sunt buni, iar alții nu. Mai degrabă să fim proactivi și să ne întrebăm ce să facem pentru ei. Atitudinea Domnului Hristos este grăitoare în sensul acesta. Atunci când El a văzut o mare gloată, I s-a făcut milă de ea (Matei 14:14).

În al doilea rând, comunicarea noastră trebuie să fie articulată timpurilor pe care le trăim și modului de percepție al oamenilor. Uneori aceasta pare ruptă de realitate, veche, formală și abstractă. De câte ori nu ați auzit că se deschide serviciul divin al orei de rugăciune când de fapt acel timp de devoțiune durează doar 30 de minute? Transmiterea mesajului nostru trebuie să fie autentică și adaptată celor de lângă noi, iar conținutul comunicării noastre să fie accesibil cât mai multor ascultători.

În al treilea rând, este important ca mesajul Evangheliei să fie transmis cu înțelepciune și dragoste. Înainte de a avea nevoie de adevărul Evangheliei, oamenii au nevoie de dragostea noastră. Sfânta Scriptură este mărturia grandioasă a acțiunilor unui Dumnezeu iubitor, iar cei de lângă noi trebuie să știe aceasta înainte de a afla că El este și Judecătorul.

În al patrulea rând, o mărturisire inteligentă prezintă beneficiile religiei și ale încrederii în Dumnezeu, nu niște limite care pot îndepărta oamenii.

Cei interesați trebuie apropiați mai întâi de Domnul Hristos și apoi de punctele fundamentale de doctrină. Biblia prezintă faptul că arhitectura spirituală a individului are drept fundament pe Isus Hristos (1 Corinteni 3:11), și nu un set de interdicții.

În al cincilea rând, oamenii secularizați au nevoie de repere morale autentice. Mulți dintre aceștia au așteptări înșelate și chiar caută și îi apreciază pe cei care trăiesc ceea ce prezintă. Înainte de a afla adevărul nostru, oamenii vor interacționa cu noi, înainte de a-L vedea prin credință pe Dumnezeu nostru, ei ne vor evalua pe noi! În sensul acesta, o mărturisire de valoare este transmisă de oameni noi și consacrați care vor fi niște repere luminoase în întunericul spiritual din jur. Puțini își vor aminti predicile noastre, dar mai mulți își vor aduce aminte de faptele noastre bune.

În concluzie, realitățile de lângă noi se schimbă, la fel și oamenii care ne înconjoară, ce par mai impermeabili în fața unor decizii, de aceea, să fim înțelepți în transmiterea valorilor noastre.

Să nu uităm câteva lucruri importante:

- » Convertirea unei persoane este un proces, nu un eveniment instant, de aceea trebuie să avem răbdare și să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să conducă lucrurile spre un final fericit.
- » Să investim în evanghelizarea relațională ca fiind punctul de plecare în procesul salvării. Uneori vorbim emfatic de evanghelizarea lumii, dar uităm de cel de lângă noi.
- » Să fim mai vizibili și implicați social, adică să trecem de la agenda noastră la nevoile oamenilor. De la o slujire petrecută la biserică, la acțiuni întreprinse la locul de muncă sau în cartier.
- » Să folosim orice oportunitate: grupe mici sau club de sănătate la evanghelizare publică, internet, radio, TV sau literatură. Oamenii de lângă noi sunt diferiți, de aceea metodele noastre de abordare trebuie să fie diferite.

Așadar, fii mesagerul speranței și trăiește credința spre mântuirea multora! ■

**MESAGERII
SPERANȚEI
PETRE
NIȚĂ**

**O MĂRTURISIRE
DE VALOARE ESTE
TRANSMISĂ DE
OAMENI NOI ȘI
CONSACRAȚI,
CARE VOR FI NIȘTE
REPERE LUMINOASE
ÎN ÎNTUNERICUL
SPIRITUAL DIN JUR.**

Petre Niță este director Comunicare/Relații publice și Libertate religioasă, Conferința Oltenia.

„CĂRĂRILE VECHI”

Filiala AMiCUS Sibiu (<https://www.facebook.com/sibiuamicus>) este una dintre filialele mici ale țării. Aceasta a luat naștere în anul 1998, când o mână de tineri doritori de prietenie și slujire pun bazele acestei asociații, una din puținele filiale organizate oficial la acea vreme și care a avut diverse activități și proiecte interne.

În perioada 2011–2012, AMiCUS Sibiu cunoaște un apogeu în ceea ce privește numărul membrilor și al proiectelor, culminând între anii 2015 și 2016. Totalul membrilor din acest an a fost de 26 de studenți, avându-i însă alături și pe cei zece „amicuși” seniori, care au rămas „legați” de AMiCUS cu inima și fapta, unii fiind chiar coordonatorii unor proiecte importante pentru noi.

În ultimii ani, studenții s-au implicat în proiecte ca Zi de bine, Ziua Antifumat, Seminare în școli, dar și în proiectele bisericii: evanghelizare, grupa de Sabat, clubul de sănătate și tabăra de sănătate. Concertele de sărbători au unit tinerii în fiecare an pentru a-L lăuda pe Dumnezeu în fața prietenilor, colegilor, cunoscuților. Am avut vizite la/de la alte filiale (Brașov, Iași), dar și ieșiri la munte, în apropiere. În serile de sâmbătă, organizăm aproape regulat jocuri de volei sau alte activități

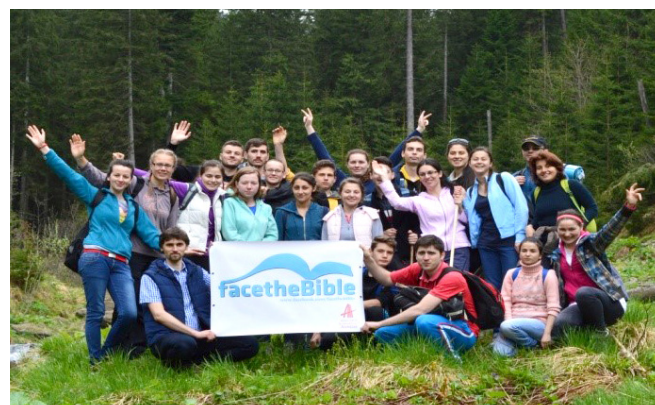
sportive, iar prânzul din Sabat, pe care adesea îl luăm împreună, este mult așteptat (mai ales de băieți). Activitățile recreative unesc cel mai mult membrii AMiCUS și sunt un motiv de bucurie, pentru că putem invita și prieteni de la facultate.

În 2014, am început un proiect deosebit, *Facethe-Bible*, proiect care s-a întins pe parcursul a doi ani și a constat în studierea Bibliei împreună cu studenți din afara bisericii, având întâlniri săptămânale de dezbatere într-o sală a unei biblioteci. Sfârșindu-se mereu cu o gustare, amicușii împreună cu prietenii aveau parte de părtășie și voie bună. Au fost motivați și provocați la studiul Bibliei mai mult de 25 de studenți, alături de membrii AMiCUS, între care s-au legat prietenii și au fost experiențe frumoase.

În luna noiembrie a anului 2015, AMiCUS Sibiu a avut bucuria de a fi gazda unui eveniment special, Festivalul Național AMiCUS, când studenți din toate colțurile țării și-au dat întâlnire chiar în centru. Sub mottoul „Ia aminte!”, invitatul special și unii studenți i-au motivat pe ceilalți prin discursuri. Am avut parte împreună de multă muzică, părtășie, plimbări prin frumosul oraș istoric, înveșmântat în acea perioadă în miros de scorțișoară.

Ideea unui proiect pentru copii (a unui student senior) a prins contur, iar cu ajutorul Fundației Comunitare Sibiu, care ne-a finanțat, acesta a fost realizat în perioada 2015–2016 de voluntarii AMiCUS. „Laboratorul lui Ben” (<https://www.facebook.com/sibiu.laboratorulluiben>), numele fiind inspirat de la Ben Carson, este un proiect în care copiii înscriși au beneficiat de mici lecții de geologie, entomologie, botanică sau anatomie, dar și de experimente prin care au descoperit lumea ascunsă a naturii, cu ajutorul microscopului, care a fost „vedeta” serilor. Laboratorul lui Ben s-a adresat copiilor din clasele a III-a – a VII-a și s-a desfășurat în serii de câte 16 participanți. În urma celor cinci ediții, am primit multe feedback-uri pozitive și cereri pe care sperăm să le putem onora. Copiii, dar și părinții, au fost încântați de ceea ce au învățat și văzut. Ne dorim ca ei să devină la rândul lor

studenți care să aprecieze natura și să fie stimulați de știință.

Succesul și interesul manifestat pentru primul proiect aduce în fața studenților AMiCUS o nouă provocare, un alt proiect, adresat în primul rând copiilor care au participat la primul, dar și altor doritori. Societatea deplânge bolile în continuă creștere, dar se manifestă puțină grijă în prevenția lor, care se poate începe încă de la copii. De aceea, finanțată de aceeași fundație, alături de alți colaboratori, proiectul educațional de sănătate „Academia micilor bucătari” (<https://www.facebook.com/sibiu.academiamicilorbucatari>) își dorește să își pună amprenta asupra sănătății copiilor. Acesta și-a deschis porțile în luna iulie 2016, pentru primii 16 copii. Participanții au învățat principii sănătoase, grupe de alimente și alte lucruri utile, prin prezentări și experimente vesele și interactive. La final, purtând șorț de bucătar, au putut găti rețeta serii, lucrând în echipe. „Hrana ta să fie medicament, și medicamentul tău să fie hrană.” Fie ca Domnul să ne ajute și să venim cu vești noi și frumoase.

Oamenii, societatea, mass-media investesc mult în lucruri sofisticate, care să atragă privirile chiar și celor mai puțin plictisiți. Și atrag, însă putem avea succes personal sau în societate prin lucruri simple, pe care suntem binecuvântați să le cunoaștem din Scriptură și din cărțile inspirate. Sibiul este un „oraș muzeu”, cu o mare dezvoltare turistică și oferă un mediu cultural bogat, românesc, ardelenesc, săsesc. Este arhivizat. Și pentru ce? Pentru lucruri vechi. Mai există oameni care pun preț pe lucruri vechi? Ieremia 6:16 ne spune: „Uitați-vă și întrebați care sunt cărările vechi.” Tinerii caută repere în lume, în societate. Noi le avem de demult. Sunt aceleași repere, cele vechi. ■

Adriana Negruț, comitet AMiCUS Sibiu, studentă anul VI

**STUDENTI
ADVENTISTI
ADRIANA
NEGRUȚ**

SANCTUARUL, ÎNTRE DOGMĂ ȘI REVIZUIRI

(1930–1980) PARTEA A II-A

Comitetul Daniel și studii ulterioare (1961–1980)

Prin 1955, în timp ce lucra la editarea Comentariilor Biblice la cartea lui Daniel, cunoscutul teolog Raymond Cottrell (1912–2003) s-a pomenit neputincios în armonizarea interpretării istorice la Daniel 8–9 cu exegeza biblică. În 1958, în timp ce lucra la noua ediție a cărții *Bible Readings*, Cottrell a făcut un sondaj, în înțelegere cu F. D. Nichol, trimițând scrisori la 27 de teologi bibliști remarcabili ai bisericii (în special ebraiști și șefi de catedră), conținând șase întrebări asupra criticilor aduse interpretării textului din Daniel 8:14.¹

Din cei 27 de teologi consultați, 13 au răspuns că, în afară de tradiția interpretării noastre, ei nu cunosc altă bază pentru a face aplicația cunoscută a curățirii sanctuarului. Șapte dintre cei întrebați contau pe analogie. Cinci dintre ei se întemeiau pe autoritatea Spiritului Profetic. Doi dintre ei considerau că interpretarea noastră corectă se întemeiază pe un fericit accident de traducere.² Niciunul dintre aceștia nu a putut oferi un temei lingvistic sau contextual în favoarea aplicației adventiste istorice a textului din Daniel 8:14, care să-l mulțumească pe Cottrell.³

După ce rezultatele sondajului au fost aduse la cunoștința președintelui Reuben Figuhr, CG a decis înființarea unui comitet de cercetare, cu caracter confidențial (Committee on Problems in the Book of Daniel), numit pe scurt Comitetul „Daniel”, care a funcționat între anii 1961 și 1966. Componenta era următoarea: Harry Lowe, președinte; R. A. Anderson și Leo Odom, de la White Estate; Raymond Cottrell și Don Neufeld de la Review; Richard Hammill, W. Murdoch, Siegfried Horn și Earle Hilgert, poate și E. Heppenstall, de la seminarul Universității Andrews. De asemenea, era prezent un membru al comitetului CG.

Comitetul „Daniel” s-a întâlnit doar de două ori pe an, în sediul CG, unde participanții prezentau referate de specialitate pe care le pregătiseră. Câteva din acestea au fost publicate, probabil în *Ministry*. Dar comitetul nu a reușit să ajungă la

un consens, cu excepția recunoașterii (prin vot) că nu au fost în stare să-și îndeplinească proiectul de a confirma doctrina sanctuarului doar pe temei biblic. Majoritatea dintre ei erau convinși totuși că doctrina aceasta este în Biblie și că, dacă s-ar continua studiul, s-ar ajunge la o lumină mai clară. Cottrell, Neufeld și Hilgert însă nu credeau că doctrina s-ar putea găsi în Biblie, în timp ce primii doi o acceptau pe temeiul lui Ellen White.

Spre deosebire de Cottrell și Neufeld, profesorul Earl Hilgert, de la Universitatea Andrews, nu putea fi de acord că propunerea/impunerea unei doctrine ar ține de autoritatea unui profet secundar, extrabiblic.⁴ Hilgert susținea că explicația tradițională la Daniel 8:14 nu ar fi susținută de context și mergea chiar mai departe, afirmând că el nu vede niciun temei biblic al folosirii cheii zian în interpretarea celor 2 300 de zile sau a altor perioade apocaliptice.

Comitetul „Daniel” a analizat 48 de studii cu privire la Daniel 8 și 9, dar din nefericire, nu a ajuns la un consens și nu a publicat nimic. Din surse apropiate, am aflat că eșecul s-ar fi datorat dezacordului dintre cercetătorii cu orientări teologice diferite, în frunte cu R. F. Cottrell, care era perceput ca „liberal”. Renumitul arheolog Siegfried Horn, de asemenea membru al acelui comitet, mărturisește că devenise obosit de întâlnirile acelui comitet teologic, care nu a reușit să producă mare lucru.

În ce privește opiniile vehiculate cu privire la Daniel 8 și 11, atât Cottrell, cât și Horn erau de acord că Antioh Epifanul ar fi unul dintre actorii profeției. Referitor la Daniel 11, Horn afirma: „Este o nemintoșie să spui că regii seleucizi și soțiile lor sunt parte din profeție, dar nu și omul acesta, care aproape a șters de pe pământ iudaismul – o adevărată încercare a Diavolului de a împiedica nașterea lui Hristos.” Dar Horn sugera că și cornul nelegiuit din Daniel 8 ar putea fi Antioh, că evreii așa ar fi înțeles inițial și că de aceea ar fi tradus în greacă (Septuaginta) „sanctuarul va fi curățit”⁵. Recunoașterea prezenței lui Antioh

în cartea lui Daniel, cel puțin pentru capitolul 11, fusese împărtășită și de George McCready Price⁶, precum și de faimosul teolog Alfred Vaucher, de la Seminarul din Collonges (1887–1993).

După dizolvarea Comitetului „Daniel”, Cottrell și-a continuat studiul la Daniel 8–9 pe cont propriu până în 1972, angajându-se într-o cercetare foarte laborioasă a textului ebraic, a vechilor versiuni, a istoriei interpretării iudaice și creștine, inclusiv adventiste, în urma căruia a redactat o carte voluminoasă (*Eschatology of Daniel*). Cartea însă a rămas ca manuscris nepublicat. A scris, de asemenea, articole critice, cum ar fi „Sanctuary Debate: A Question of Method” (1980).⁷

Contribuțiile lui Cottrell la *Comentariile Biblice*, precum și avertizările sale cu privire la cercetarea teologică, la publicațiile și apologetica adventistă sunt de bun-simț și de valoare perenă. Din nefericire însă, după 1980, Cottrell a căzut pradă metodelor și concluziilor criticii distructive a Bibliei, mergând mult mai departe decât toți cei care respinseseră doctrina sanctuarului până atunci. Începând cu anul 2001, și-a prezentat public poziția. La o vârstă foarte înaintată, slujea ca editor-șef al revistei neoficiale *Adventist Today*.

Un alt teolog foarte influent, sistematicianul Edward Heppenstall, de la Universitatea Andrews, a scris o serie de articole asupra teologiei sanctuarului, în care sugera anumite soluții novatoare. În numărul din octombrie 1956 al revistei *Ministry* („Daniel 8:14 in Perspective”), Heppenstall afirma că verbul ebraic *nisdaq* din Daniel 8:14 nu trimite la curățirea de păcatele sfinților din Leviticul 16, ci la curățirea de păcatele cornului. În 1972, a scris o carte despre slujirea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc.⁸ Heppenstall vorbea despre două faze ale slujirii, fără să menționeze două încăperi.⁹

După 1960, Carl G. Tuland (1901–1980), teolog adventist și autor poliglot, care a lucrat ca administrator în America de Nord, de Sud și în Orientul Apropiat, a scris un studiu asupra profeției din Daniel 8.¹⁰ Afirmările lui Tuland, susținute cu argumente biblice, contextuale și lingvistice, erau diferite de cele tradiționale, în câteva aspecte ale teologiei sanctuarului.

Prima afirmație a lui Tuland era o contestare a aplicației tradiționale a *curățirii* din Daniel 8:14 la Ziua Ispășirii. El susținea că traducerea biblice care redau verbul după textul ebraic (*îndreptățit, răzbunat, i se va face dreptate etc.*) sunt corecte, și că termenul original nu ar avea de-a face cu niciun fel de *curățire*. Chiar dacă s-ar referi la curățire, admite Tuland, contextul în Daniel 8 ar

indica mai degrabă o curățire ca aceea făcută de Ezechia (2 Cronici 29:15-19), adică o curățire de pângăririle idolești, nu de păcatele celor pocăiți.

În sprijinul afirmațiilor lui, Tuland cita comentariul lui McCready Price, unde autorul notase că sensul exact al profeției din Daniel 8:14 era problematic (curățit? răzbunat/îndreptățit? sau ambele?). De asemenea, Tuland cita din cartea *Problems in Bible Translation*, publicată de CG, precum și din *Comentarii Biblice* (vol. IV), și din *Questions on Doctrine*, unde sensul ebraic era afirmat („îndreptățit”), deși cu efortul de a păstra cumva și sensul de „curățit”. Spre deosebire de autoritățile pe care le cita, Tuland susținea că termenul ebraic are exclusiv sensul de *îndreptățit / răzbunat etc.*, fără vreo nuanță de „curățit”.

Tuland a încercat să interpreteze această „îndreptățire” a sanctuarului din Daniel 8:14, în lumina noii interpretări despre „[jertfa] necurmată”, care, după 1930, devenise populară: slujirea sau mijlocirea lui Isus în sanctuarul ceresc. Referindu-se la Evrei 9, el propunea aceeași interpretare ca Fletcher și ca mulți alții.

Începând cu anii 1960, editorul și teologul Walter E. Read a publicat articole despre sanctuar și judecată, ca apărare față de criticile apologetului evanghelic Walter Martin.¹¹ Read a evidențiat faptul că mulți evanghelici se împiedică de această doctrină din cauza prejudecăților calviniste, care au dus la credința falsă că „odată salvat, ești salvat pentru totdeauna”, în timp ce adventismul, ca și metodismul, gândește pe principii arminiene, unde harul nu este socotit „irezistibil”, iar sfinții pot cădea, uneori chiar pentru totdeauna. De aceea este justificată promisiunea Bibliei cu privire la o judecată de cercetare a sfinților (Romani 14:10; 2 Corinteni 5:10; 1 Petru 4:5-7,17-18).

Privitor la Daniel 8:14, Read a adus în discuție comentariul rabinic al lui Rashi, care spunea că verbul ebraic *nisdaq* ar însemna „se va face ispășire (pentru păcatele lui Israel)”. De asemenea, Read spune că, deși în primul rând expresia se referă la „sanctuarul curățit”, în final, se aplică la curățirea de păcat a universului.

În 1964, Jerome Justesen, pastor american și profesor de teologie în Brazilia, a publicat un studiu lingvistic foarte laborios referitor la semnificația verbului din Daniel 8:14, în jurnalul

DOCTRINA JUDECATII FLORIN LAIU

ÎN CIUDA OPINIILOR EVANGHELICE CARE SUNT LA MODĂ ASTĂZI, EVANGHELIA LUI HRISTOS, A LUI PAVEL ȘI A CELORLAȚI APOSTOLI ESTE MULT MAI „PERFECTIONISTĂ” DECÂT EVANGHELIA ORTODOXIEI PROTESTANTE. ESTE MAI APROAPE DE WESLEY DECÂT DE LUTHER ȘI, ASTFEL, PERFECT COMPATIBILĂ CU DOCTRINA JUDECATII. FĂRĂ DUHUL LUI HRISTOS, FĂRĂ PUTEREA ÎNVIERII LUI ÎN VIAȚA NOASTRĂ, ÎNTR-ADEVĂR, EVANGHELIA NU POATE ASIGURA BIRUINȚĂ ASUPRA PĂCATELOR.

academic al Universității Andrews.¹² După ce a arătat că greutatea evidenței este de partea sensului juridic („i se va face dreptate”), Justesen a luat în discuție și nuanțele și a găsit că, în Iov 4:17; 17:9; 2 Samuel 22:21, 25; Psalmii 18:20,24, termenul are nuanța de *curăție* sau *puritate* (morală, legală) și că la această curăție s-ar referi Daniel 8:14. Dar în notă, Justesen îl citează fără explicații pe Sigfried Horn, care suspecta că traducerea „curățit” s-ar datora primei interpretări date de evrei profeției, în urma pângăririi templului de către Antioh al IV-lea și a curățirii lui de către Macabei.

În 1968, Merwin R. Thurber, editor de la *Review and Herald*, a venit la seminarul Universității Andrews cu dorința de a găsi un profesor care să scrie o carte despre teologia sanctuarului. Cartea lui Andreassen era considerată depășită, astfel că editorul a insistat să găsească pe cineva. În final, s-a decis ca noua carte să fie o contribuție a tuturor profesorilor de teologie. Raoul Dederen a fost numit coordonator al proiectului. Dar proiectul a căzut repede din cauza temerii că poziția tradițională, care se dorea reafirmată, n-ar putea fi susținută cu Biblia.¹³

În octombrie 1968, W. P. Bradley, secretar adjunct al CG, a publicat în *Ministry* articolul „Limitations on Symbolism”, în care sublinia că simbolistica sanctuarului este limitată și că nu se poate merge până în pânzele albe cu analogiile. În mod special, Bradley critica unele teorii populare care identificaseră sanctuarul în ființa umană, cu cele două compartimente – conștiința și subconștiința.

În perioada 1969–1970, o contribuție la interpretarea lui Daniel 8–9 a adus Pedro de Felipe del Rey, student spaniol la institutul din Collonges (Franța), prin lucrarea *Identification de la petite corne de Daniel 8*. Spre deosebire de toți interpreții, Pedro de Felipe a găsit o soluție originală la ieșirea cornului roman din unul din cele patru coarne ale țapului elenistic. El a observat că regatul Pergam (continuarea regatului lui Lisimah) a fost lăsat Romei prin testament, și astfel Roma ar fi fost moștenitoarea legitimă a regalității și a sistemului pontifical al Pergamului, care, potrivit teoriei lui A. Hislop, ar fi fost moștenită direct din Babilon.¹⁴

Caracteristică identității acestui corn nu ar fi atât de mult puterea politică, ci tradiția pontificală, care a fost întruchipată mai întâi de cezarii păgâni, apoi de cezarii creștini (de la Constantin până la Grațian), după care, începând cu Leon cel Mare, titlul a fost preluat și pretins în mod exclusiv de papi. Teologul Alfred Vaucher de la Collonges și radioevangelistul italian Adelio Pellegrini sunt printre puținii care au adoptat soluția lui del Rey.

În 1973, C. L. Price, fratele lui George McCready Price, a adresat o scrisoare președintelui CG, Robert Pierson, și altora, protestând față de modul în care se

prezintă doctrina istorică a sanctuarului. Obiecțiile lui erau asemănătoare cu ale lui Fletcher. În mod special, Price nota că Daniel 8:14 se interpretează curent într-un mod care nu răspunde întrebării contextuale (v. 13), deoarece întrebarea se referă la pângăririle aduse sanctuarului de cornul arogant, iar curățirea sanctuarului din v. 14 este înțeleasă ca o curățire a sanctuarului de păcatele sfinților.¹⁵

În 1979, William Johnsson, profesor de NT la Universitatea Andrews și președinte al Adventist Society for Religious Studies (ASRS), un teolog conservator, dar nu dogmatic, a publicat un comentariu major la Epistola către evrei,¹⁶ care accentuează siguranța mântuirii. Johnsson și-a făcut și teza doctorală pe un subiect al Epistolei către evrei (despre „întinare” și „curățire”), apoi a scris multe articole pe subiectele aceleiași epistole, acceptate de diverse jurnale academice din „afară”, ceea ce nu i se întâmpla oricărui teolog adventist.

Johnsson povestește că mai mulți colegi l-au descurajat să-și scrie teza pe studiul Epistolei către evrei, deoarece credeau că un astfel de studiu ar fi periculos pentru un adventist. Chiar fostul său profesor, Heppenstall, era îngrijorat, dacă după un studiu academic al epistolei, Johnsson va mai rămâne adventist. Dar Johnsson afirmă că a ieșit din acest studiu un adventist mai sigur decât înainte.¹⁷ Studiile sale în Evrei accentuează realizarea „curățirii păcatelor” odată cu jertfa lui Isus (Evrei 1:3), iar realitatea sanctuarului ceresc este privită mai degrabă funcțional – Johnsson nu este interesat în realitatea structurală a sanctuarului ceresc. Spre deosebire de alți autori adventiști, Johnsson recunoaște motivul Zilei Ispășirii în Evrei 9 și în alte locuri, dar fără a nega prin aceasta doctrina istorică legată de Daniel 8:14.

În același timp, după 1978, profesorul sud-african Smuts Van Rooyen, de la Universitatea Andrews, a început să se exprime critic despre doctrina sanctuarului. Observația lui era că această doctrină ar fi un șir de interpretări succesive date profeției din Daniel 8:14: A doua venire, „ușa închisă”, „judecata de cercetare”, curățirea „templului viu”, îndreptățirea caracterului lui Dumnezeu, judecata premilenială (pre-advent). Dar principala lui obiecție era că doctrina, așa cum este dusă ea până la ultimele consecințe în cartea *Tragedia veacurilor*, ar fi o expresie a legalismului perfecționist, în conflict cu Evanghelia harului și a îndreptățirii prin credință, deoarece ar implica victoria asupra tuturor păcatelor, înainte de ceasul judecării celor vii.

A accepta că raportul păcatelor se păstrează până la judecata de cercetare, că ultima generație va fi judecată în viață, nu după moarte, și că în timpul strâmtorării, după încheierea timpului de har, sfinții vor trebui să stea înaintea sfințeniei lui Dumnezeu fără mijlocitor pentru păcate este cât se poate de înspăimântător și

descurajant pentru mulți. Din contră, Evanghelia, așa cum este predicată într-o veselie de către bisericile populare și de mulți adventiști, este mult mai prietenoasă cu păcătoșenia înăscută și plăcută sufletului omenesc. Van Rooyen exprima în acest spirit, răspicat „evangelic”, principala obiecție a tuturor criticilor doctrinei sanctuarului.¹⁸

Meditații

Obiecția fundamentală a lui Van Rooyen evidențiază faptul că Evanghelia „evangelică” și doctrina adventistă a sanctuarului și a judecății sunt incompatibile. În opinia criticilor, această incompatibilitate n-ar putea fi soluționată decât abandonând sau modificând drastic, fie doctrina istorică și autoritatea lui Ellen White, fie Evanghelia.

Mulți adventiști sunt scutiți de asemenea tensiuni din simplul motiv că nu au niciun interes și nu văd nicio relevanță într-o teologie pe care o socotesc pur istorică. Alții sunt de asemenea scutiți de frustrări, pentru că nu gândesc într-un mod integrat, ci fragmentar – acceptând separat fiecare doctrină, fără legătură cu celelalte. Dar, slavă Domnului, nu este nevoie de armonizare forțată, nici de mutilarea sau sacrificarea vreunei doctrine pentru le face compatibile. În ciuda opiniilor evanghelice, care sunt la modă astăzi, Evanghelia lui Hristos, a lui Pavel și a celorlalți apostoli este mult mai „perfecționistă” decât Evanghelia ortodoxiei protestante. Este mai aproape de Wesley decât de Luther și, astfel, perfect compatibilă cu doctrina judecății. Fără Duhul lui Hristos, fără puterea învierii Lui în viața noastră, într-adevăr, Evanghelia nu poate asigura biruința asupra păcatelor.

Astfel, teologia, predicarea și spiritualitatea adventistă a devenit un câmp de bătaie între două rele opuse: 1. legalismul, cu variantele lui: formalism (legalism de rutină), dogmatism (legalism credal), fariseism (legalism ipocrit), perfecționism (legalism mistic sau idealist) și 2. Evanghelia populară, cu variantele ei (libertinism, evanghelia socială, evanghelia harului ieftin și a credinței imaginare, evanghelia psihologică, evanghelia harismatică etc.). Sloganul „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna”, adică odată iertat, împăcat cu Dumnezeu, nu trebuie să-ți mai faci griji cu privire la certitudinea mântuirii, este o doctrină falsă, dacă nu suportă elementul condiționat. Or, tocmai aceasta este obiecția celor care resping doctrina sanctuarului și judecății: le ia certitudinea mântuirii.

Se dorește o certitudine necondiționată, fără griji, fără teama de verificarea cerească a pretențiilor de creștin. De aceea, adventismul loial Scripturii și călăuzirii istorice a lui Dumnezeu avertizează că Hristosul biblic și Hristosul popular nu sunt identici. ■

¹ R. Cottrell, „Sanctuary Debate: A Question of Method” (în *Spectrum*, vol. 10, nr. 4, martie 1980, p. 18).

² Aluzie la expresia *va fi curățit* din Dan. 8:14, care, întâmplător sau nu, este varianta preferată de Septuaginta (vechea versiune greacă). În textul ebraic însă, raportat la dicționare, verbul *wā-niṣdaq* (din radicalul *ṣadaq*, exprimând ideea de *dreptate*), înseamnă: [sanctuarului] *i se va face dreptate, va fi răzbunat / îndreptățit*.

³ R. F. Cottrell, „The 'sanctuary doctrine' – Asset or liability” www.re-thinkingadventism.com/support-files/cottrell_1844.pdf. Pentru biografia lui Cottrell, vezi și F. Lăiu, *Ospăț la masa critică*, 2009:9-13, pe www.academia.edu.

⁴ Vezi <https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35>.

⁵ „Este de asemenea posibil ca traducătorii (Septuagintei) să fi fost influențați de evenimentele recente din Ierusalim. Se poate concepe că ei au aplicat profeția din Daniel 8 la criza religioasă provocată de Antioh IV, când acesta a pângărit templul, și la curățirea lui de către Macabei, câțiva ani mai târziu. Și este posibil că această interpretare i-a influențat să traducă verbul ebraic *niṣdaq* [îndreptățit/răzbunat] cu grecescul καθαρισθήσεται [va fi curățit]” www.uni-magdeburg.de/mbi/Biografie/0183.htm

⁶ G. McCready Price, *The Greatest of the Prophets*, Mountain View, California, 1955: 30-31.

⁷ *Spectrum*, vol. 10, nr. 4, martie 1980, pp. 16-26. <http://spectrummagazine.org/>

⁸ E. Heppenstall, *Our High Priest: Jesus Christ in the Heavenly Sanctuary*; Review and Herald, 1972.

⁹ „The Pre-Advent Judgment”, *Ministry*, decembrie 1981.

¹⁰ C. G. Tuland, „A Partial Re-examination of SDA Interpretation of Daniel 8:14”, citată pe larg în D. Ford, *Daniel 8:14*, Euangelion Press, 1980:63-57.

¹¹ W. E. Read, „The Investigative Judgment – Does This Teaching Have Any Biblical Basis?” *Ministry*, iulie 1960; „The Investigative or Pre-Advent Judgment: Does the Bible Reveal the Time for This Phase of the Judgment to Begin?” Dec. 1960; „Day-for-a-Year Principle” (aug. 1968); „Daniel 8:14 and the Cleansing of the Sanctuary” (martie, aprilie, mai, iulie 1967); cf. www.ministrymagazine.org/archive; „Further Observations on *ṣādaq*”, AUSS 4 (1966) 29-36, nr. 1, 1966.

¹² „On The Meaning Of *Tsadaq*”. AUSS (1964), vol. 2, pp. 52-61.

¹³ Ritchy Way, „In-house Problems with the Investigative Judgement”, www.goodnewsforadventists.com.

¹⁴ După informațiile profesorilor Alfred Vaucher (Curs de seminar pentru Profețiile lui Daniel, nepublicat) și Adelio Pellegrini, http://adelio-pellegrini.com/QIPDS/cap11.php#_ftn72. Pedro de Felipe del Rey, *La identificación del Cuerno Pequeno de Daniel 8*, Madrid, 1970. <http://rincondelpoeta.com/libros/pedrodefelipe.htm>

¹⁵ C. L. Price, „Should a Question be Answered?” (1973), citat în D. Ford. *Daniel 8:14*, p. 109.

¹⁶ W. G. Johnsson, *In Absolute Confidence: The Book of Hebrews Speaks to Our Day*, Nashville, Southern Pub. Assn., 1979.

¹⁷ W. G. Johnsson, *Embrace the Impossible*, Review and Herald, 2008: 78-79.

¹⁸ „Interview with Smuts van Rooyen,” *Evangelica*, mai 1982, p. 14. www.dennispriebe.com/new/node/50 Vezi și https://en.wikipedia.org/wiki/Investigative_judgment. Îndepărtat de la catedră, dar continuând ca pastor, Van Rooyen își continuă încă mesajul evanghelic, cu accente atractive, dar lipsit de slava ultimei lucrări a lui Isus în sanctuarul ceresc.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

CUM POT SĂ-I MULȚUMESC?

1. Ce simte Dumnezeu pentru cel care îi dă partea care I se cuvine din ceea ce a primit?

Răspunsul poate fi cel codat, de mai jos!

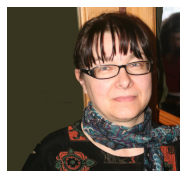
Ă	B	C	D	E	I	Î	L	M	N	P	R	Ș	T	U	Z
6	3	2	7	1	8	4	5	9	&	\$	#	*	()	@	"

\$ 1 2 8 & 1 7 6 2 @ 3 @ 2 @ # 8 1 4 5 8 @ 3 1 * () 1 7 @ 9 & 1 " 1 @

Verifică-ți răspunsul citind textul din 2 Corinteni 9:7 u.p.

2. Completează spațiile libere și memorează versetul.

„Cine este _____ în cele mai mici lucruri este _____ și în cele mari; și cine este _____ în cele mai mici lucruri este _____ și în cele mari.” (Luca 16:10)

**MIELUSEII
TURMEI**
**ALINA
CHIRILEANU**

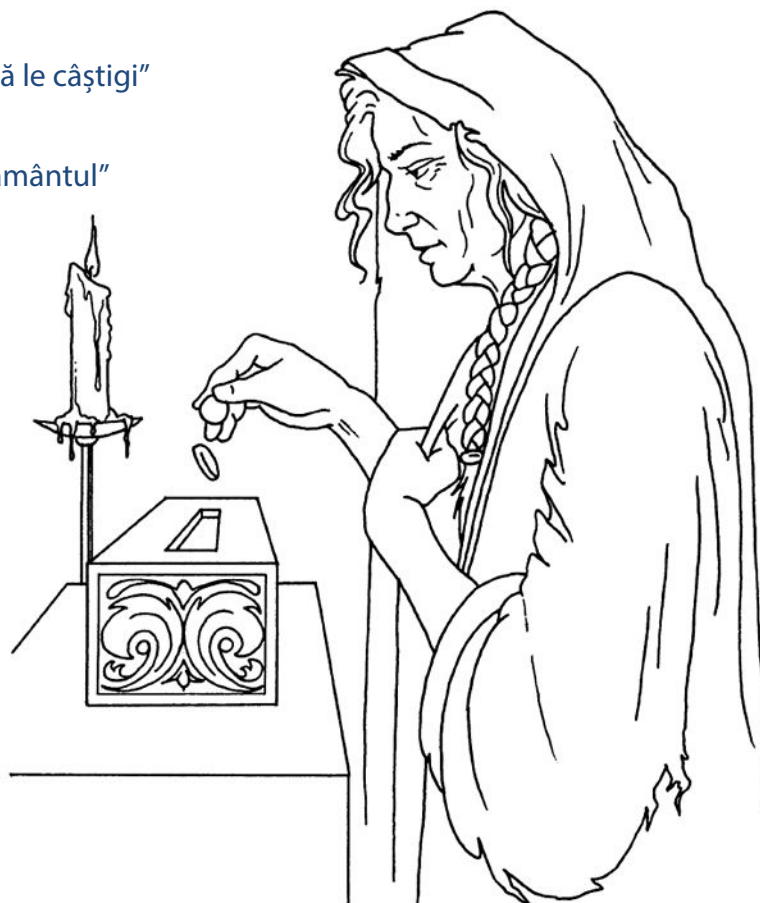
Alina Chirileanu
este director
asistent în cadrul
Departamentului
Copii, Uniunea de
Conferințe.

3. Unde este scris în Biblie:

- ___ „El îți va da puterea să le câștigi”
- ___ „al meu este aurul”
- ___ „al Domnului este pământul”
- ___ „a zecea parte”
- ___ „zeciuială”
- ___ „să dea ce va putea”
- ___ „răsplată”

Notează pe linia din fața fiecărei expresii citate cifra versetului corespunzător dintre cele de mai jos.

1. Deuteronomul 8:18
2. Hagai 2:8
3. Psalmii 24:1
4. Geneza 28:22
5. Leviticul 27:30
6. Deuteronomul 16:17
7. Psalmii 116:12

IZVORUL ORICĂREI BINECUVÂNTĂRI

UAtunci când se rostește cuvântul „bani” – unele urechi parcă aud mai bine. Primesc nu puține întrebări legate de cuvântul „zecime”: Unde e casa visteriei? E bine să ofer zecimea pentru binefacere sau evanghelizare? Partea pentru Dumnezeu să o calculez din venitul net sau din suma brută? Consider că o permanentă informare și transparență, atunci când este vorba de bani, este binevenită. Cred că nu se predică suficient pe acest subiect și pentru evitarea unei reacții care ar putea să apară – biserica iarăși cere bani. La unele din aceste întrebări cred că am putea găsi răspunsuri dacă vom înțelege cum trebuie să ne raportăm la acest principiu al dăruirii.

Zecimea, ca parte a legământului. Practica zecimii a fost specifică poporul legământului lui Dumnezeu (Leviticul 27:30-33; Numeri 18: 21-32). În conformitate cu legământul încheiat, Dumnezeu a promis să-l binecuvânteze din punct de vedere material pe Israel, cu condiția ascultării și, dimpotrivă, să-l judece pentru neascultare (Deuteronomul 28 și Maleahi 3:8-12). Cum i se aplică acest model credinciosului de astăzi? Vorbim aici de principiul câștig-câștig? Câștig eu – câștigi și tu? De ce ofer zecimea? Ca eu să fiu binecuvântat? Ca ogoarele mele să prospere? Ca afacerea mea să se dezvolte? Ca eu să câștig și mai mult? Dacă nu mai coboară ploaia binecuvântării, voi mai fi la fel de loial lui Dumnezeu?

Zecimea, ca obligație. Biblia descrie un al doilea model de practicare a zecimii de către unii conducători religioși, dar pe care se pare că Isus îl condamnă. „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23).

În relația cu Israel, Dumnezeu a intenționat ca zeciuiala să fie o cale spre binecuvântare. Practicată într-un anumit mod, dăruirea zecimii poate fi transformată din binecuvântare în povară. Uneori este dată de teama să nu ni se întâmple ceva rău. În loc de a exprima fidelitatea față de Dumnezeu, dacă este greșit înțeleasă, tinde să devină doar o obligație religioasă. Odată îndeplinită, poate să conducă la mândrie spirituală (Luca 18: 9-12). Isus condamnă o astfel de practică. Dăruirea are nevoie de o motivație corectă. O relație cu Dumnezeu înseamnă nu doar a returna a zecea parte care-I aparține, ci și a cheltui celelalte nouă părți împreună cu El, așa cum ar dori El. Returnarea zecimii lui

Dumnezeu nu înseamnă o plată pentru a înlocui mila și dreptatea.

Zecimea, ca închinare. În Scriptură, „zeciuiala ca închinare” a fost practică înainte de stabilirea zecimii ca legământ și perversiunea practicii zecimii într-o obligație. Principiul „zeciuiala ca închinare” exista înainte de rostirea lui către poporul Israel. Este stabilit în Geneza 14:17-24, unde Avraam dă zecime din prada de război lui Melhisedec, regele Salemului. Melhisedec, la rândul său, îl binecuvântează pe Avraam.

Zeciuiala ca închinare este în primul rând un act prin care noi recunoaștem că Domnul Dumnezeu este atât Creatorul nostru, cât și izvorul oricărei binecuvântări.

Ea exprimă loialitatea noastră personală față de El. În Geneza 28:10-22 descoperim că Dumnezeu i Se descoperă lui Iacov într-un vis. Ca răspuns, patriarhul face o juruință: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (v. 22).

Pentru Iacov, zeciuiala ca închinare a devenit o expresie naturală a deciziei sale de a-L urma pe Dumnezeu părinților săi. În același mod, devine un mod aproape instinctiv de a ne exprima loialitatea noastră față de Dumnezeu salvării noastre. Când dăruim zecimea, noi nu Îi dăm Lui a zecea parte din ce este al nostru, ci Îi mulțumim pentru celelalte nouă părți date nouă spre administrare.

Noi nu oferim pentru că Îl iubim. Prin noi înșine, nu suntem în stare să iubim. Noi dăruim deoarece vrem să învățăm să iubim. Iar El ne învață cât să dăruim atunci când iubim. Prin dăruire se dezvoltă motivația de a oferi altora. Returnarea zecimii exprimă cinstea noastră față de Dumnezeu, și nu dărnicia, generozitatea noastră. Generozitatea este exprimată prin darurile pe care le oferim.

Dacă cineva intenționează o anumită destinație sau un alt procent, după o viziune personală, cred că înțelegerea că oferirea zecimii este un act de închinare este o bună oportunitate de a recunoaște că Dumnezeu este Dumnezeu. Să-L lăsăm pe El să stăpânească peste viețile noastre, deoarece El este izvorul oricărei binecuvântări. Mai mult decât atât, zeciuiala ca act exprimă supunerea noastră față de Dumnezeu într-un mod personal și concret. Și, în sfârșit, zeciuiala ca închinare exprimă o inimă plină de mulțumire față de Dumnezeu. ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

PAGINA
PREȘEDINTELUI
ȘTEFAN
TOMOIAGĂ

RESURSE Administrarea creștină a vieții

TITLURI*	AUTORI	CONȚINUT
RESURSE Administrarea creștină a vieții vol. 1	Angel Manuel Rodriguez	Originile isprăvniceii Zecimea în Noul Testament Zecimea în scrierile lui Ellen White
RESURSE Administrarea creștină a vieții vol. 2	G. Edward Reid; Eric Armer; Ben Maxson	În căutarea visteriei Sistemul financiar al bisericii Strategia financiară a bisericii
RESURSE Administrarea creștină a vieții vol. 3	Mel Rees; Don Crane; Mario Nino	Principii biblice pentru dăruire și viață Administrarea creștină a vieții și planificarea strategică Planul de dezvoltare
RESURSE Administrarea creștină a vieții vol. 4	Lilya Wagner; Lilya Wagner și Nikolaus Satelmajer	Compașiunea nu este pentru spectatori Cum să conduci o campanie de succes pentru strângerea de fonduri
Sfințirea Sabatului**	Colecție de articole	Importanța Sabatului Sfințirea Sabatului și managementul afacerilor
A szombat megszentelése	Cikkgyűjtemény	A szombat fontossága Szombatunnepek és üzleti menedzsment – irányelvek
Principii creștine pentru conducători	Ellen White	Importanța organizării Instruirea conducătorilor Perfecționarea capacităților personale ș.a.
Sfaturi privind administrarea creștină a vieții**	Ellen White	Legea cerească a binefacerii și scopul ei Administratori ai bogățiilor Problema moștenirii și testamentelor ș.a.
Compendiu de isprăvnicie	Dan Constantinescu	Finanțarea organizațiilor nonprofit Mecanisme și sisteme de protecție Evidența financiar-contabilă ș.a.
Bucuria între a primi și a dăru	Adaptare după Brian Kluth	Ghid de 7 săptămâni de călătorie spirituală către o viață plină de generozitate
Transparența și răspunderea personală	Angajament global al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	Mesaj din partea funcționarilor Conferinței Generale Codul de conduită pentru conducătorul adventist de ziua a șaptea Bunele practici pentru conducerea bisericii locale

* Pot fi procurate în format tipărit de la Conferințe sau Uniune și în format digital prin pastori și prezbiteri de la resurse.adventist.ro. La secțiunea **Administrarea creștină a vieții** de pe site-ul resurse.adventist.ro, găsiți mai multe articole.

** Pot fi procurate de la Editura Viață și Sănătate.